

PHÉP BÁP-TÊM

BẢNG ĐỨC THÁNH LINH



Chắc chắn rất vui mừng được thấy nhiều người đến vào tối nay, sau khi tôi đã giữ anh chị em ở lại cho đến nửa đêm tối hôm qua. Tôi không nghĩ hết thấy anh chị em sẽ đi ra ngày hôm nay, nhưng trông có vẻ như anh chị em sẽ đến để học trường Chúa nhật, và điều đó rất tốt.

² Bây giờ chúng ta đang học và cố gắng chỉ dành thì giờ dựa trên sự Dạy dỗ hội thánh này. Và tôi chỉ dạy Điều đó. Và bây giờ, có lẽ một số người khách lạ ở với chúng ta, mà tôi không biết. Tôi không ở đền tạm này khá lâu đủ để biết ai là thuộc viên của hội thánh. Nhưng tôi thông báo rằng điều này sẽ chỉ dành cho những thuộc viên hội thánh. Bởi vì, bên ngoài, dân sự có rất nhiều giáo lý khác nhau, và vân vân. Ồ, và, họ tin những điều kia. Họ được dạy dỗ tin những điều đó. Và—và—và rồi khi anh em đi vào giáo hội khác, có thể, dạy điều gì đó rất trái ngược, ồ, thế thì họ nghĩ, “Này, tôi không đồng ý với Điều đó.” Hiểu không? Ồ, chúng tôi không muốn nói gay gắt về điều đó hay làm tổn thương bất cứ ai, lý do chúng tôi làm điều này. Vậy thì, anh em tin bất cứ điều gì anh em mong ước. Nhưng chúng ta... Tôi đang đặt để điều này, và phải làm cho nó thật mạnh mẽ, bởi vì chúng ta phải giải quyết điều đó. Đây là những gì đền tạm ủng hộ cho, đấy, chỉ những gì chúng ta ủng hộ ở đây. Và, cách đó, chúng tôi không muốn anh em cảm thấy bị xúc phạm và suy nghĩ rằng chúng tôi đang cố làm tổn thương niềm tin anh em, hay bất cứ điều gì giống thế. Chẳng chút nào hết. Và đây là một...

³ Chúng ta thông suốt điều này khoảng mỗi hai hay ba năm, gần đây, những gì chúng ta ủng hộ, chỉ sự dạy dỗ, mà chúng ta ủng hộ, và lý do chúng ta làm điều đó. Điều gì, tại sao chúng ta tin Điều này. Và vì thế nếu có những vị khách ở đây mà không phải là một—một thuộc viên của hội thánh, tất nhiên chúng tôi

vui mừng được quý vị tham dự vào buổi thảo luận này sáng hôm nay và cũng trong tối nay.

4 Và, sau đó, thứ Tư sẽ bắt đầu chiến dịch thường lệ trong buổi nhóm, tôi muốn nói, ở đèn tạm tại đây. Tôi vừa ra đi thời gian ngắn, để nghỉ ngơi một chút. Tôi đã thật, thật sự mệt mỏi, và phải đi, để nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Tôi vừa mới trở về, cảm thấy tốt, cảm thấy tuyệt vời. Và vì thế tôi sẽ lại ra đi, ngay khi buổi hầu việc chấm dứt, và cho đến tháng Giêng mới trở về. Tôi sẽ không có một buổi nhóm nào; tôi sẽ đi vắng thật sự, tiếp tục phần việc còn lại của tôi.

5 Nhưng, khi chúng ta đi vào, chúng ta nhận thấy hội thánh hầu như rối tung lên một chút ở chỗ này và chỗ kia, và một số thuộc viên hầu như bắt đầu hăm hăm một chút, bị lôi cuốn, giữ sự thù hằn lẫn nhau, và đại loại như thế. Tôi đã đi khắp nơi, từ nơi này đến nơi khác, cho đến khi chúng ta giải quyết được hết thủy triều này bây giờ. Nó ổn rồi. Hiểu không?

6 Và không có gì sai lầm. Không có gì sai lầm với bất cứ thuộc viên nào. Mỗi ông mỗi bà đều tốt cả. Nếu họ có thể thật sự nhận ra rằng đó là ma quỷ, đến giữa dân sự. Điều đó hoàn toàn chính xác. Không phải là dân sự. Nếu anh chị em có thể để cho một anh em thấy điều đó, thì người đó sẽ không giữ sự thù hằn chống lại người khác. Người ấy có...Người ấy sẽ—người ấy sẽ cảm thấy xấu hổ. Người ấy sẽ cảm thấy giống như, “Ồ, đó là...Tôi cảm thấy rất tiếc cho anh em mình.” Đấy, nếu người ấy đã làm sai, ồ, đó không phải là anh em. Chính là ma quỷ đã làm điều đó.

7 Anh em nói, “Ồ, thế đấy, người này đã làm điều *nào đó*, *nào đó*.” Anh em của anh đã không làm điều đó; chị em của anh em đã không làm điều đó; chính là ma quỷ đi vào bên trong họ, để làm điều đó. Thế nên đừng khiển trách anh em, chị em mình; hãy quả trách ma quỷ, đó là kẻ đã gây ra điều ấy.

8 Và vậy thì bây giờ trong những sự Dạy dỗ hội thánh này, bây giờ, chúng có thể rất kỳ cục với anh chị em. Chúng có thể là điều mà anh chị em không đồng ý với chúng, chút nào. Nhưng chúng ta chỉ...Đó là những gì chúng ta tin. Chúng ta tin điều đó bởi vì nó ở trong Kinh Thánh, và chúng ta dạy dỗ nó theo đường lối đó.

⁹ Bây giờ, tối hôm qua, đề tài của chúng ta là: *Tại Sao Chúng Ta Không Phải Là Một Giáo Phái?* Vậy thì, chúng ta là một tổ chức bởi vì chúng ta là một giáo hội, nhưng chúng ta không phải là một giáo phái. Và thế thì tôi đã đưa ra những lý do tại sao chúng ta không phải là một giáo phái.

¹⁰ Bây giờ, khi chúng ta thảo luận sáng nay, trước khi chúng ta làm vậy, chúng ta hãy cầu nguyện.

¹¹ Chúa kính yêu ôi, chính là đi vào trong sự Hiện diện Thánh khiết của Ngài mà chúng con lại đến để cầu xin sự thanh tẩy tâm trí của chính chúng con, linh hồn chúng con, để chúng con có thể tự dâng hiến mình cho Ngài như một công cụ để Ngài có thể làm việc bên trong, và qua đó, cho sự vinh hiển chính Ngài. Và, Cha ôi, xin thanh tẩy tư tưởng con, và tâm trí của con, và sự nói của con, để không phải là con đang nói; mà Đức Thánh Linh có thể xúc dầu cho môi miệng, và bằng đất sét, để nó có thể mang đến Lễ thật mà Đức Chúa Trời Toàn Năng muốn Hội thánh Ngài biết.

¹² Và chúng con cầu xin Ngài, thế thì, Chúa ôi, nếu Ngài làm điều đó, rằng Ngài sẽ đẩy lùi mọi quỷ của—của bệnh tật, và mọi quỷ thù ghét và tranh cạnh, ra khỏi dân sự, để họ có thể nghe Đức Thánh Linh phán, để Đức Chúa Trời có thể nhận sự vinh quang từ buổi nhóm lại của chúng con sáng hôm nay. Và nếu có một điều nào trong lòng chúng con không hoàn toàn ở trong tình trạng, mà Ngài có thể phán với chúng con, Ôi Đức Chúa Trời, xin đuổi nó ra khỏi chúng con, như phương Đông xa cách phương Tây. Để, chúng con có thể biết ý chỉ của Ngài, để làm. Vậy xin dẫn dắt chúng con bởi Thánh Linh Ngài, trong sự thảo luận sắp tới này dựa trên Hội thánh và sự Dạy dỗ của Nó, và những gì Nó sẽ bênh vực, và tại sao Nó nên ủng hộ như vậy. Vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹³ Bây giờ, tối hôm qua chúng ta đã đưa ra ý—ý tưởng về tại sao chúng ta không phải là một giáo phái được tổ chức. Và chúng ta... Chỉ một bối cảnh nhỏ cho điều này. Là bởi vì chúng ta thấy, rằng, trong giáo phái, nó đưa ra một sự ngăn trở.

¹⁴ Bây giờ, chúng ta có nhiều điều để thảo luận. Và chúng ta bàn cãi điều đó, tại sao chúng ta không chấp nhận phụ nữ làm mục sư truyền đạo trong hội thánh, tối hôm qua.

Và sáng hôm nay chúng ta cần có, chủ đề, nếu có thể được: *Phép Báp-Têm Bằng Đức Thánh Linh*, và tại sao chúng ta tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và làm thế nào để phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh đến, và Nó làm điều gì, và Nó khiến anh em hành động thế nào sau đó.

¹⁵ Và thế thì tối nay, nếu ý Chúa, tôi muốn nói về đề tài, “Dòng dõi của rắn, về điều này trong thời đại này.” Bây giờ, mọi người không tin vào dòng dõi con rắn, nhưng đó là lời Kinh Thánh. Hiểu không? Bây giờ, không quan tâm...

¹⁶ Bây giờ, đây, nếu tôi đánh giá điều này thật đanh thép, tôi không có ý định đó lúc này với anh em—với anh chị em yêu dấu. Điều duy nhất mà tôi đang cố gắng làm là lái cho nó đi vào, và chúng ta sẽ khiến nó gay gắt, đấy. Vì thế anh em phải nói giống như...Anh em nói, “Johnny, đi ngồi xuống,” anh ấy có thể không nghe điều đó. Nhưng anh em nói, “Johnny, ngồi xuống!” Johnny sẽ chú ý tới điều đó hơn. Vì thế bây giờ chúng ta sẽ la hét, “Johnny, ngồi xuống,” sáng nay. Hiểu không? Được rồi. Tôi muốn nói điều đó như vậy để anh em sẽ hiểu điều chúng ta đang muốn nói gì. Hiểu không?

¹⁷ Và nếu chúng tôi nói điều gì đó trái ngược với suy nghĩ của anh chị em, và niềm tin của anh chị em, chúng ta không phải là một...Hãy nhớ, rằng, trong nhà thờ này là sự hiện diện chung cho tất cả các giáo phái, chúng ta tin rằng Báp-tít, Giám Lý, Trưởng Lão, Lutheran, Công giáo, Tin Lành, Do Thái, bất kể là cái gì đi nữa, miễn là người đó là một anh em, thì người đó là anh em của chúng ta, chỉ thế thôi, cho dù người ấy thuộc về giáo phái nào đi nữa. Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ giữ điều đó chống lại người ấy, ở trong một giáo phái.

¹⁸ Nhưng, lý do những giáo phái là. Bây giờ, đây là điều các giáo phái bắt đầu. Đức Chúa Trời muốn bày tỏ một chút gì đó với người nào đó, và họ sẽ đến và làm thành một giáo phái chung quanh niềm tin đó mà họ có, và rồi Đức Chúa Trời không thể vận hành nhiều hơn nữa.

¹⁹ Làm sao người Giám Lý có thể từng chấp nhận bất cứ điều gì hơn là công việc thứ hai của ân điển? Họ tự lập giáo phái dưới tác động của điều đó. Làm thế nào mà những tín hữu Báp-tít có thể

từng tin điều gì hơn là những gì họ...“Người công bình...” Hay, đúng hơn là, tín hữu Lutheran, “Người công bình sẽ sống bởi đức tin.” Đó là những gì họ bị tác động lập thành giáo phái. Làm thế nào mà những người Báp-tít có thể đi xa hơn nữa những gì họ đi theo? “Tại sao, khi nào anh em tin, anh em nhận lãnh Đức Thánh Linh. Và được dầm mình trong nước, và an tâm với điều đó.” Tại sao? Đó là những gì họ lập thành giáo phái. Hiểu không? Tại sao người Ngũ Tuần tin, rằng, “Khi anh em nói tiếng lạ thì anh em có Thánh Linh, và an tâm với điều đó”? Bởi vì họ lập thành giáo phái dưới tác động của điều đó. Anh em ơi, những sự việc có lẽ, mỗi một việc, đều ổn, nhưng Đức Chúa Trời không bị trói buộc với bất cứ giáo phái nhỏ bé nào. Ngài hoàn toàn lan tỏa trên mọi sự, chỉ thế thôi. Và—và chúng ta—chúng ta tin điều đó.

²⁰ Và đó là lý do mà chúng ta không bao giờ trở nên một giáo phái. Chúa đã ban cho chúng ta cơ hội sát nhập hội thánh nhỏ bé này vào nhiều giáo phái khác nhau, nhưng chúng ta không làm điều đó. Bởi vì, chúng ta muốn ở lại giống y như điều này để nó có thể ở dưới quyền lãnh đạo và quyền cai trị của Đức Chúa Jêsus Christ. Đúng thế. Bất cứ điều gì Ngài bày tỏ cho chúng ta, và chúng ta thấy rằng điều đó là Lẽ thật, và nó đi thẳng hàng theo Lời Ngài, luôn mọi lối trước sau qua Kinh Thánh, thì đó là Lẽ thật, và Thánh Linh đồng lòng về điều đó, chúng ta không có sự ngăn trở giáo phái giữ chúng ta không chấp nhận Điều đó. Chúng ta đi thẳng đến phía trước để vào trong Điều đó, và tiếp tục di chuyển ngay.

²¹ Và vì thế nên khi giáo phái nói điều đó, giống như hội thánh của Đấng Christ, họ ở dưới ảnh hưởng của giáo phái, cái gọi là Hội thánh của Đấng Christ, rằng, “Thời kỳ phép lạ đã qua rồi, và tất cả những điều này giống như thế.” Tại sao, anh em tìm thấy điều đó ở đâu trong Kinh Thánh? Nhưng họ không thể làm điều gì khác với điều đó. Họ lập giáo phái dưới điều đó, đây, vì thế không có gì anh em có thể làm về nó.

Nhưng chúng ta cần được tự do, ở chỗ chúng ta có thể hoàn toàn di chuyển như Thánh Linh vận hành chúng ta, bằng những bề sâu hơn và chiều cao hơn, và thật sự tiếp tục di chuyển lên,

tiến lên, và tiếp tục, và tiếp tục, và tiếp tục, và tiến lên, hoàn toàn bất cứ nơi nào.

²² Nhưng bây giờ chúng ta sẽ không chấp nhận bất cứ sự cuồng tín nào. Chúng ta điều hướng hàng lối ngay ở đó. Nếu người nào có được điều gì nhỏ bé mà Chúa đã bày tỏ cho người ấy, và nó không trùng khớp với Kinh Thánh này, qua suốt Kinh Thánh từ Sáng Thế ký cho đến Khải huyền, trở nên một giáo lý, thế thì chúng ta sẽ không chấp nhận nó. Hiểu không? Nó phải đến từ Kinh Thánh. Và nó hoàn toàn không thể trở thành giáo lý bằng sự mặc khải của một người nào đó. Nếu một sự mặc khải đúng với Lời, được lắm.

²³ Cách đây không lâu, một người đến gặp tôi, và người đó nói, “Tôi vừa mới đến nước Hoa Kỳ, Anh Branham à.” Ông ấy nói, “Này, tôi quen biết với một chị Cơ-đốc nhân, và,” nói, “chị Cơ-đốc nhân này là một trong những người phụ nữ đáng yêu nhất. Nhưng,” nói, “hóa ra chị ấy có ba hay bốn người chồng. Và,” nói, “mà—mà, đúng trong khi tôi biết chị ấy, từ đó đến nay được ba tháng, chị ấy đã bỏ người đó và cưới người khác.” Và nói, “Chị ấy có Đức Thánh Linh, nói tiếng lạ hoàn hảo mọi lúc, thường xuyên, và,” nói, “đưa ra những lời tiên tri và sự mặc khải.” Nói, “Chị ấy là một người đàn bà đầy đầy Đức Thánh Linh thật sự. Và chị ấy là một nữ truyền đạo.” Và nói, “Tôi đã đi và cầu hỏi Chúa, ‘Tại sao lại có chuyện như vậy? Tại sao người đàn bà này có thể làm như thế này?’” Và nói, “Tôi đã nằm mơ thấy vợ tôi. Và vợ tôi đang ngoại tình với một người đàn ông khác, mà là điều vô đạo đức. Và rồi,” nói, “cô ấy đã đến quì dưới chân tôi mà nói, ‘Anh sẽ tha thứ cho em vì những gì em đã làm chứ?’” Người đó nói, “‘Tất nhiên, anh tha thứ cho em.’” Và nói, “Tại sao anh rất rộng lượng tha thứ cho em như vậy?” Nói, “Bởi vì anh yêu em.”” Và nói, “Chúa đã phán lại trong giấc mơ và bảo tôi, rằng, ‘Đó là lý do Ta tha thứ cho cô ấy, là bởi Ta yêu nàng.’”

²⁴ Tôi nói, “Thưa ông, giấc mơ của ông thật êm dịu. Nó đẹp đẽ vô cùng, nhưng Chúa không hề cho ông có giấc mơ đó. Nó không phù hợp với Lời Ngài.” Đúng thế. Nó không hành động theo Lời Ngài. Cho dù dường như nó chính đáng thế nào đi nữa, nó phải đến từ Lời.

²⁵ Trong Cựu Ước, họ có ba cách để biết một sứ điệp. Trước tiên, dĩ nhiên, là luật pháp; kế đến, là bằng lời tiên tri; kế đến, là bằng người nằm mơ. Bây giờ, luật pháp là những bài viết chép ra được giữ trong hòm giao ước, và đó là những điều răn và luật pháp về những điều răn. Và rồi một tiên tri có thể nói lời tiên tri, hay người nằm mộng có thể mơ giấc mơ. Mà, Đức Chúa Trời giải quyết cả hai cách, với các nhà tiên tri và với những giấc mơ. “Nếu có người nào trong vòng các người là người thiêng liêng, hay là một vị tiên tri, Ta là Chúa sẽ bày tỏ chính Ta cho người đó trong—trong—trong—trong những giấc mơ, và sẽ tự tỏ chính Ta cho người trong những khái tượng. Và nếu những lời người nói ứng nghiệm, thế thì hãy nghe người, vì Ta ở cùng người. Nếu nó không ứng nghiệm, thì đừng nghe người.”

²⁶ Bây giờ, khi họ nhận một người nói tiên tri, nhà tiên tri, hay một người nằm mộng, và (họ) người có giấc mơ hay lời tiên tri, và họ muốn biết điều đó là sự thật hay không, họ đem người đó đến với cái gọi là U-rim Thu-mim.

²⁷ Bây giờ, tôi biết rằng, với một số—một số người trong anh em, có lẽ là lời khó hiểu một chút. Nhưng nó là, thực sự là...A-rôn là thầy tế lễ thượng phẩm trên—trên mười hai chi phái của Y-sơ-ra-ên, ông có sáu viên ngọc mỗi bên giáp che ngực. Và mỗi viên ngọc là tượng trưng cho tháng sinh của một chi phái, như chi phái Giu-đa, chi phái Gát, chi phái Ru-bên, chi phái Bên-gia-min. Mỗi chi phái được tượng trưng cho một viên ngọc. Và rồi khi viên ngọc khắc tháng sinh đó...Nó sẽ được treo trên một trong những bảng trong hội thánh, hay cột trụ. Và rồi khi họ đưa nhà tiên tri này mà có lời tiên tri mà ông đã nói Đức Chúa Trời sẽ làm điều nào đó, và họ đưa người đó đến trước nơi đây, và người đó nói lời tiên tri của mình, hay giấc mơ của mình. Bây giờ, nếu Đức Chúa Trời có trong giấc mơ đó hay lời tiên tri đó, ánh sáng chúng bắt đầu sáng với nhau giống như màu sắc cầu vồng phản chiếu một sự đáp lời của Siêu nhiên. Hiểu không? Đúng thế. Sự đồng ý với mỗi viên ngọc ở trong đó, mọi viên ngọc hợp nhau góp phần với nhau, phản chiếu trở lại với lời đáp của Đức Chúa Trời, “Người đó là một nhà tiên tri. Người đang nói sự thật.” Hay là, “Giấc mơ đó được Ta ban đến.” Nhưng nếu nó chỉ nằm im lìm

và không hoạt động, tôi không quan tâm nó có vẻ thật đến chừng nào, điều đó sai rồi. Chúng không chấp nhận điều đó.

²⁸ Thật là một bức tranh minh họa đẹp đẽ ngày nay. Bây giờ, U-rim Thu-mim Cựu Ước đã không còn được dùng nữa, bởi vì nó đã thay bằng chức tế lễ. Vậy thì U-rim Thu-mim là Lời Đức Chúa Trời, Kinh Thánh. Vâng, thưa quý vị. Ở trong đây, Kinh Thánh nói, “Lời loài người là lời dối trá, và Lời Ta là thật.” Và cho dù nó có vẻ như thật thế nào đi nữa khi một người nói điều đó, hay là giấc chiêm bao của người ấy thật như thế nào đi nữa, hoặc sự mặc khải của anh ta là gì, nếu nó, mọi Sách trong Kinh Thánh, toàn bộ Kinh Thánh, không phản chiếu sự sáng trên Nó, rằng điều đó là Lẽ thật, hãy để mặc nó, hãy mặc kệ nó.

²⁹ Bây giờ, anh em có thể lấy một chút lời Kinh Thánh ở đây, và nói rằng, “Chúa Jêsus đã làm *như vậy* và chúng ta nên làm giống như vậy,” anh em có thể khiến cho Nó nói điều gì mà anh em muốn làm cho Nó nói. Nhưng nó phải xảy ra mọi cách qua hàng lối rõ ràng hoàn toàn với Lời Đức Chúa Trời, thế thì nó đúng, đó là Đức Chúa Trời đang phán vậy. *Đây* là U-rim Thu-mim của Ngài.

³⁰ Do đó, Đức Chúa Trời đã không hề, trong bất cứ thời kỳ nào, có một giáo phái của các giáo hội. Anh em nói cho tôi nó đã có khi nào. Và, bây giờ, không hề có một giáo phái cho đến ba trăm sáu mươi năm sau cái chết của môn đồ cuối cùng. Đó là giáo hội Công giáo Rô-ma. Và từ...Giáo hội Công giáo Rô-ma, Đức Chúa Trời đã gọi nó, trong Kinh Thánh, Khải huyền 17, “dâm phụ.” Đó là người đàn bà tà dâm. Và từ đó, bà ta sanh ra những đứa con gái, và những con gái kia là những gái điếm, dâm uế giống như mẹ nó. Đó là những gì Kinh Thánh nói. Và giáo hội Công giáo Rô-ma đã sanh ra những tất cả các giáo phái Tin Lành, và họ đi trở lại làm giống y hệt điều mà nó đã làm.

³¹ Và lý do nó dâm uế, nó cầm cái chén các giáo lý trong tay nó, rượu thanh nộ của sự gian dâm của nó. Và nó cho các vua thế gian thứ đó, và nó ngồi trên “nhiều dòng nước,” và cai trị trên những bậc cai trị trên đất. Chúng ta tìm thấy như vậy trong Kinh Thánh. Chúng ta thấy rằng nó được cho là ngồi trên bảy ngọn đồi, một giáo hội. Chúng ta tìm thấy điều đó. Chúng ta thấy rằng nó được trang hoàng bằng vương miện ba tầng: quyền

xét xử của địa ngục, thiên đàng, và lò luyện tội. Đúng. Và nó là kẻ cai trị điều đó; nó là anti-christ, ngồi trong đền thờ của Đức Chúa Trời, tự cho mình là Đức Chúa Trời, tha tội cho thế gian. Chúng ta có tất cả điều này, đi xuyên suốt điều đó và thấy rằng nó đúng.

³² Nói, “Đây là đối với người mà có sự khôn ngoan.” Chúng ta thấy rằng Thánh Linh cứ tiếp tục nói chính xác rõ ràng, “Với người có sự khôn ngoan; với người mà có sự hiểu biết; với người, có những linh khác nhau, những ân tứ.” Anh em không thể thấy Đức Chúa Trời đang hành động trong Hội thánh đó trong những ngày sau rốt sao? Phải có dấy lên một Hội thánh dấy dấy những ân tứ thuộc linh, những ân tứ thật của Đức Chúa Trời. “Đây là đối với người mà có sự khôn ngoan. Hãy để người tính những số của con thú, vì đó là con số của một người. Số nó là sáu trăm sáu mươi sáu.” Và chúng ta thấy ở đây điều đó, một cách chính xác. Không thể chính xác hơn nữa. Hãy viết nó ra, chính anh em, một “vicarivs,” có nghĩa là người thay thế Đấng Christ, một “fili” của Đức Chúa Trời, VICARIVS FILII DEI, và xem thử nó đúng không, trong những con số La-mã, và anh em thấy có đúng con số sáu trăm sáu mươi sáu không. Xem thử nếu nó không đúng, không dựa trên điều gì khác mà khiến anh em nghi ngờ *điều này* hay *điều kia*, nhưng đúng cùng một chỗ phần còn lại của Kinh Thánh nói nó sẽ được bố trí.

³³ Và chúng ta ở đây là, những người Tin Lành, đang đi ngay ra. Bây giờ, những gì chúng ta đang cố gắng làm ngày nay là thực hiện và trình bày giáo lý mà giáo hội Công giáo đã đưa ra, và hiện có, chúng ta đã chấp nhận nó ngay trên đây trong giáo hội Tin Lành. Và chúng ta đang đưa ra điều đó với dân sự, mà là cũng đưa ra một cái chén đầy sự dâm uế thuộc linh mà nó đưa ra. Bởi vì, chúng không phù hợp với lời Kinh Thánh. Chúng được con người tạo ra. Nó là lời tiên tri giả. Nó là lời dối trá. Nó thuộc về ma quỷ.

³⁴ Và rồi chúng ta nhận ra, để hiểu được bối cảnh nhỏ, cho thấy điều đó, thời đại mà chúng ta đang sống. Và đưa nó ra tới hôm qua, mà, một—một đứa con không hợp pháp, con hoang, thậm chí không được vào trong hội chúng của Chúa trong mười bốn

đời. Đó sẽ là bốn trăm năm; bốn mươi năm cho một thế hệ. Tội lỗi thật khủng khiếp biết bao! Thật kinh khủng, không phải đã xảy ra, mà là những gì xảy ra ngay bây giờ. Và nếu điều đó đã xảy ra dưới luật pháp...

³⁵ Và Đấng Christ đến để làm cả sáng tỏ luật pháp. Ngài đã phán, “Các người có nghe lời phán, cho người xưa rằng, ‘Người chớ giết người’; nhưng Ta phán cùng các người, hễ ai giận anh em mình, vô cớ, thì đã giết người rồi.” Bày tỏ điều đó. “Các người có nghe lời phán, cho người xưa rằng, ‘Người chớ phạm tội tà dâm,’ đó là hành động; song Ta phán cho các người, hễ ai ngó đàn bà, mà động tình ham muốn, thì đã phạm tội tà dâm cùng người rồi.” Bày tỏ điều đó, gấp ngàn lần. Thế đấy, nếu mất mười bốn đời để cho hết tội, thế thì khi mà cái kính phóng đại của Đức Chúa Trời phóng trên nó thì thế nào?

³⁶ Và dân sự ngày nay, những thanh thiếu niên ở trường trung học, ra ngoài với những buổi liên hoan bia rượu, và uống, và sống...và những cô bé đang sống trong sự tà dâm, những cậu thanh niên trẻ tuổi, cùng những việc như thế. Loại thế hệ gì đang đến sau này? Điều gì khiến các cô gái trẻ hành động như thế? Mẹ chúng là một phụ nữ lẳng lơ, bà ngoại chúng đã là một cô gái trong ban hợp xướng. Và Ngài đã phán Ngài sẽ phạt tội lỗi của cha mẹ trên con cái và cháu chắt họ, cho đến ba và bốn đời. Anh chị em còn có thể trông mong gì nữa?

³⁷ Và khi toàn bộ sự việc bắt đầu lộ ra, và dòng dõi công bình bắt đầu sắp đặt phía trên, trở nên càng ngày càng thưa thớt hơn. Còn kẻ ác cứ tiếp tục, rất ngoan đạo, cứ trở nên càng ngày càng độc ác, và độc ác hơn và độc ác hơn, không có việc gì để làm ngoài hủy diệt toàn bộ sự việc giống như Ngài đã hủy diệt trước đây trong thời đại hồng thủy. Mọi ý tưởng con người liên tục đẩy dấy tội lỗi. Mọi sự việc con người suy nghĩ về ngày nay là chai rượu uýt-xki, hay người đàn bà nào đó, hoặc chạy quanh quẩn, không thể sống đúng đắn với vợ mình. Những thanh niên không thể sống chân thật với các cô gái của họ. Các cô gái không thể sống chân thật với các chàng trai. Tại sao, họ ở trong tình trạng như vậy đến nỗi ma quỷ làm cho họ quá bị trói buộc và chiếm hữu bằng những tà linh, toàn bộ sự việc trở thành một khối kết hợp của tội lỗi. Đó là

lý do chúng ta sống trong ngày nay. Và đó là nguyên nhân nước Nga đang hành động chính xác trong bàn tay của Đức Chúa Trời, để làm rung chuyển điều này ra đây. Kinh Thánh nói vậy. Chắc chắn. Đức Chúa Trời đang sử dụng chủ nghĩa cộng sản. Ngài sẽ sử dụng nó. Chủ nghĩa cộng sản sẽ hủy diệt toàn bộ sự việc, theo như Lời Kinh Thánh, và chúng ta đang ở trong ngày đó.

38 Bây giờ, đưa những điều này ra, đây. Hãy lắng nghe, hỡi dân sự, anh chị em đang đối diện với điều này. Và anh chị em, nó... Điều này quyết định nơi đến Đời đời của anh chị em, vì thế đừng nhận lấy nó cách nông nổi. Hãy nhìn điều đó bằng—bằng U-rim Thu-mim mà đang tác động, cách nó đang tác động những Lời thế nào.

39 Vậy thì, khi chúng ta đang nói về những điều này, hãy xem thử chúng có kết hợp với Kinh Thánh không, xem thử chúng có phù hợp với những gì Kinh Thánh nói không.

40 Bây giờ, mỗi giáo hội, như các bạn nói, “Tôi là một Cơ-đốc nhân.” “Anh thuộc giáo phái gì?” Điều đó tạo ra sự khác biệt gì, người đó thuộc giáo phái gì? Chúng ta nhận biết rằng giáo phái chẳng liên hệ gì với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời. Và hết thảy những giáo phái Tin Lành là những gái điếm. Kinh Thánh của các bạn đã nói vậy. Khi các bạn nói mình là người Giám Lý, các bạn là gái điếm Giám Lý. Các bạn nói mình là người Báp-tít, các bạn là gái điếm Báp-tít. Khi các bạn nói mình là tín hữu Ngũ Tuần, các bạn là gái điếm Ngũ Tuần. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói. Vì vậy, nó là, “Mẹ của những gái điếm.” Bây giờ, nếu đó là hết thảy anh em có...

41 Bây giờ, nếu anh em đang có tình thân hữu trong giáo phái này và tuy nhiên là một Cơ-đốc nhân, anh em là Cơ-đốc nhân; và anh em không phải là một tín hữu Giám Lý, anh em không phải là tín hữu Báp-tít, anh em không phải là tín hữu Ngũ Tuần. Anh em là Cơ-đốc nhân. Không, tại sao, ngay cả...

42 Tôi đã nghe một buổi thảo luận sáng nay trên đài phát thanh, trong khi tôi đang chuẩn bị đến nhà thờ, về buổi hội thảo bàn tròn Cơ-đốc-giáo này ở Louisville. Và các giáo hội đã chấp nhận chương trình dạy thức uống hiện đại cho thiếu nhi của họ.

Loại đám ngốc gì chúng ta sẽ sản sanh ra? Tại sao là điều đó? Bởi vì cha và mẹ chúng ở nhà không biết gì về Đức Chúa Trời hơn là một người thuộc bộ tộc ở châu Phi biết về đê-môn Ai Cập. Hãy tránh xa toàn bộ việc đó. Anh em không phải hiện đại... làm cho chính mình hiện đại. Anh em làm cho mình thành kẻ nghiện rượu khi làm điều đó. “Ồ, chúng ta sẽ để cô ấy làm *điều này*, và để anh ta làm *điều kia*,” và đại loại như thế. Anh chị em có thể trông đợi điều gì? Chúng ta không thể đi theo thể hệ khác. Chúng ta không thể làm điều đó. Chúng ta ở vào thời kỳ cuối cùng.

⁴³ Vì thế, tôi không muốn anh em phân loại tôi như một loại lang băm nào đó. Tôi có thể là; nếu tôi là, tôi thật đúng là...Tôi dốt nát về điều đó.

⁴⁴ Tôi đã nói với vợ tôi đang ngồi ở đó. Tôi nói, “Meda, anh đã trở nên một kẻ cuồng tín phải không? Anh đã mất trí không? Hay là, chính Thánh Linh của Đức Chúa Trời không thể chịu đựng những điều kia, mà đang kêu la? Có điều gì đó ở trong đây khiến anh thậm chí hành động chống lại suy nghĩ của riêng mình, ý riêng của mình không?” Tôi nói, “Có ba điều duy nhất có thể. Cũng có thể là tôi bị mất trí...” Nếu tôi mất trí, tôi không biết điều đó. Tôi là người hay lo lắng, bối rối. Đó chỉ là bản tính của tôi. Ân tứ của tôi làm điều đó, nhưng, như là một mục sư truyền đạo. Nhưng tôi—tôi...“Tôi cũng mất trí, hay tôi đã trở nên người cuồng tín, hoặc đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời.” Nó là—nó phải là một trong những điều đó.

⁴⁵ Nhưng, tôi không thể chịu đựng thấy những điều này, và điều gì đó bên trong cứ kêu lên. Và tuy nhiên tôi biết, theo Kinh Thánh, điều đó phải xảy ra. Thế thì ích lợi gì để la lên? Làm thế nào Đức Chúa Trời sẽ đứng ở sự Phán xét và quăng thể hệ này lên đây nếu Ngài không có được một tiếng kêu chống lại nó, đưa đến sự phán xét đó? Người Pha-ri-si sẽ là gì, nếu không có một Giảng kêu lên trong đồng vắng? Ích lợi gì sẽ làm điều đó, khi tôi bảo, “Họ không nên làm *điều này*, và không nên làm *điều này*, và đừng nên làm *điều này*, và anh em đừng nên làm *điều này*. Và anh em nên được đây đây Thánh Linh?”

Họ bước lại và nói, “Mất trí! Điên khùng! Điều gì đó đã xảy ra với anh ta!”

Thế đấy, có ích gì khi làm điều đó? Bởi vì, Đức Chúa Trời phải có tiếng nói. Phải nói điều đó, dù thế nào đi nữa, để Ngài có thể mang ra sự phán xét, phán rằng, “Nó đấy. Người không bỏ qua nó.” Đúng thế. Và nếu anh em không kêu khóc, Ngài sẽ làm gì? Có điều gì đó kêu khóc, bên trong anh em. Anh em không thể tránh được nó.

⁴⁶ Bây giờ, bây giờ chúng ta thấy rằng, thế thì, khi chúng ta mang đến bài báo kế tiếp chúng ta có ở đây, nhận ra, rằng—rằng, lý do chúng ta không thuộc giáo phái. Và chúng ta tin rằng có những Cơ-đốc nhân được sanh lại, những người thánh, trong Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Ngũ Tuần, và bất cứ cái gì đi nữa. Chúng ta tin rằng Hội thánh của Đức Chúa Trời là Dòng dõi đó mà đã bị pha trộn qua lãnh vực này qua tận nơi đây, và nó đi vào bằng điều chúng ta đã nói tối hôm qua, và chúng ta sẽ thảo luận xa hơn điều đó, sự định trước. Không phải Đức Chúa Trời định trước có bất cứ điều gì, nhưng, bởi sự biết trước Ngài có thể định trước, vì Ngài đã biết mọi sự.

⁴⁷ Và tối qua chúng ta tìm thấy rằng không có người nào đã từng được cứu, giống như tối nay, và có tên của họ được viết trong Sách Sự Sống của Chiên Con. Tên của anh em cũng đã được chép trong Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi thế gian bắt đầu, hay là không bao giờ có ở đó hoặc sẽ không bao giờ có ở đó. Chúng ta tìm thấy, khi Đức Chúa Trời giết Chiên Con trước khi sáng thế, anh em đã bị giết với Chiên Con của mình. Anh em tin điều đó không? Hãy tìm thấy chỉ trong giấy lát.

⁴⁸ Chúng ta hãy lật ra tới Khải huyền, để bắt đầu, Khải huyền 17 hay...Khải huyền 13:8, và tìm thấy ở đây điều Kinh Thánh nói về—về có phải...Chiên Con đã bị giết khi nào. Xem thử Nó đã bị giết vào năm 33 sau Công nguyên, hay năm 33 sau Công nguyên, hoặc khi đó Nó có bị giết...khi đó Nó đã bị giết. Được rồi. Bây giờ, đây là nước Hoa Kỳ trong lời tiên tri ở đây, dĩ nhiên. Bây giờ chúng ta đọc điều này.

Và hết thấy những dân cư trên đất sẽ thờ lạy nó (Cái gì? Con thú.), là những kẻ đã không có tên ghi trong sách sự sống của Chiên Con bị giết từ buổi sáng thế.

49 Chiên Con đã bị giết khi nào, cách đây hai ngàn năm? Có lẽ cách đây một trăm triệu năm. Trước khi nền tảng của thế giới đã từng được hình thành, Đức Chúa Jêsus Christ đã chết cho tội lỗi chúng ta. Ồ, nhưng bây giờ tôi trở nên mộ đạo. Trước khi có một thế gian, Đức Chúa Jêsus Christ đã chết để cứu nó.

50 “Ồ,” anh em nói, “thế thì tại sao Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời vô hạn, từng cho phép tội lỗi?”

Anh em biết đấy, có những thuộc tính trong Đức Chúa Trời. Và nếu Đức Chúa Trời không hề cho phép Sa-tan...Ngài đã biết, khi Ngài tạo ra Lucifer, mà nó là kẻ làm hư hoại thế gian. Ồ, Đức Chúa Trời của chúng ta không phải là cái gì đó nhỏ bé, đẩy vào một góc, nhưng Ngài là Đức Chúa Trời vô hạn Đấng không bao giờ có sự bắt đầu hay sẽ không bao giờ có sự chấm dứt. Và, ở trong Ngài, Ngài thì ở trong những thuộc tính của Ngài. Ngài là Đấng Cứu Rỗi. Và làm sao Ngài có thể được biết như là Đấng Cứu Rỗi nếu không có cái gì đó để mà cứu? Làm sao chúng ta từng biết...

51 Người nào có trước? Như, tôi hỏi một câu. Ai có trước, Đấng Cứu Rỗi hay tội nhân? Ồ, nếu Đấng Cứu Rỗi có trước, và Đấng Cứu Rỗi thì cao quý hơn tội nhân, làm thế nào tình cờ có tội nhân? Nếu đã không là một tội nhân, người đó sẽ không bao giờ biết Ngài như là Đấng Cứu Rỗi. Người nào có quyền năng nhất, đấng chữa lành hay người đau ốm? Đấng chữa lành chỉ lấy bệnh tật đi và hủy diệt nó. Điều nào là trước tiên, một Đức Chúa Trời hay bệnh ung thư? Ồ, đó là Đức Chúa Trời, trước tiên. Thế thì tại sao Ngài cho phép bệnh—bệnh tật xảy ra? Bởi vì, nếu Ngài có thể hủy diệt nó lúc này, Ngài có thể khiến nó không xảy ra. Và nếu Ngài là vô hạn, Ngài đã biết nó sẽ xảy ra. Nhưng thế thì, nếu Ngài không—nếu Ngài không, nếu không có bệnh tật, thế thì Ngài không bao giờ được biết như là Đấng Chữa Lành. Nhưng vì Ngài là Đấng Chữa Lành, thì phải có bệnh tật. Anh em hiểu điều tôi muốn nói không? Vậy thì, Ngài đã biết mọi sự.

52 Bây giờ, trong Khải huyền 13:8, lắng nghe. “Và Chiên Con đã bị giết” (Khi nào?) “trước khi sáng thế.” Đức Chúa Trời trong trí khôn vô hạn của Ngài, đã nhìn xuyên suốt qua những dòng thời gian, và Ngài đã thấy điều gì sẽ xảy ra, và Ngài sẽ phải sáng

tạo bằng cách nào và nhả xuống giọt thời gian này vào khoảng không, để lấy ra những gì Ngài thật sự có.

⁵³ Tại sao giới trẻ các bạn không...những người đàn ông các anh mà đã có vợ, hãy đem thử thách một người nữ và anh em sẽ thấy nàng được tạo ra từ điều gì. Đúng thế. Hãy đem thử nghiệm một người đàn ông, nó sẽ lắc chai dưới miệng người đó, nếu người đó là một người nghiện rượu. Điều đó sẽ nói cho anh em biết người đó có được cứu hay không. Nếu anh ta là một tên côn đồ, một người chạy lảng tránh, một tên chó săn bắn thú làm tan vỡ những gia đình người khác; lột trần một phụ nữ nào đó và bắt đầu anh ta...bắt đầu bởi anh ta, và điều đó sẽ cho thấy anh ta được tạo nên từ thứ gì. Đúng thế. Chắc chắn vậy.

⁵⁴ Đức Chúa Trời, tỏ cho thấy quyền năng Ngài, để cho thấy Ngài là gì, rằng Ngài là Đấng Cứu Rỗi, Ngài đã cho phép một tội nhân có mặt ở đây.

⁵⁵ Như tôi đã nói, các thiên sứ sẽ hát những câu chuyện cứu chuộc như thế nào, khi mà họ thậm chí không biết sự cứu chuộc là gì? Nhưng, chúng ta có thể hát điều đó. Chúng ta biết điều gì có nghĩa là bị hư mất và điều gì có nghĩa là được tìm thấy. Các bạn chưa bao giờ bị hư mất, các bạn không biết được tìm thấy có nghĩa gì. Đó chính là những người bị hư mất, biết nó có ý nghĩa gì. Chính những người đã từng đau ốm, biết vui mừng như thế nào khi sức khỏe tốt đến với họ. Chính con người hèn hạ đó bước đi trên những đường phố xa kia, mà không hề có lấy một người bạn, và không hề có người nào choàng tay quanh người, và thậm chí không có ai nhìn họ và nhìn nhận họ; đó chính là người mà biết người bạn chân thật có ý nghĩa như thế nào, để khoác vai người nào đó. Chắc chắn vậy, anh em phải biết.

⁵⁶ Làm sao chúng ta hiểu rõ giá trị của ánh sáng mặt trời này, nếu không có một đêm tối? Làm sao các bạn biết ơn một ngày nắng, đẹp, nếu không hề có một ngày mây mù? Làm sao các bạn biết tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp của mùa hè, nếu chưa từng sống trong cảnh mùa đông? Luật pháp của những lý lẽ tán thành và phản đối. Tôi đang bắt đầu đi ra ngoài, bài giảng. Tôi không có ý làm thế. Được rồi.

⁵⁷ Khải huyền 17:8, ở đó chúng ta, chỉ trong một phút bây giờ, để tỏ cho thấy bây giờ. Chiên Con đã bị giết khi nào? “Trước khi sáng thế.” Được rồi. Khải huyền 17:8.

Và con thú mà người đã thấy trước đã có, mà bây giờ không còn nữa; và sẽ từ dưới vực lên, và sẽ đi đến chốn hư mất; và những dân cư trên đất sẽ tự hỏi, là những kẻ không có tên ghi trong sách sự sống từ—sách sự sống từ (khi nào?) khi sáng thế...

⁵⁸ Tên của anh em được ghi vào Sách Sự Sống khi nào? Như tôi đã nói tối qua, người đã viết bài hát đó, “Có một tên mới được ghi vào trong sự Vinh hiển, và đó là tên của tôi, đó là tên của tôi,” người đó đúng một cách có ý nghĩa, nhưng căn cứ trên Kinh Thánh thì sai. Tên của anh chị em không được ghi vào cái đềm mà anh chị em đến với Đấng Christ.

Chúa Jêsus phán, “Tất cả những ai Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta. Và không ai có thể đến cùng Ta nếu Cha Ta không kéo người ấy đến. Tất cả kẻ nào nào đến cùng Ta, Ta sẽ ban cho họ Sự sống Đời đời, và sẽ khiến người đó sống lại trong ngày sau rốt. Không một kẻ nào trong họ bị hư mất. Ta không làm mất một người nào, vì chẳng ai có thể cướp họ khỏi tay Cha Ta, Đấng đã ban họ cho Ta.” Ồ, chao ôi! Chà! Thánh Giảng 5:24, “Ai nghe Lời Ta mà tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự sống Đời đời, và sẽ không đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến với Sự Sống.” Đó là lý do tại sao hội thánh này tin vào sự đảm bảo về sự nhấn nhục của các thánh đồ, không tin vào hình thức Báp-tít, không tin vào hình thức Trưởng Lão, nhưng trong thể thức Kinh Thánh.

⁵⁹ “Ồ,” anh em nói, “này, Anh Branham, tôi nghĩ trước kia đã từng ở trong ân điển thì luôn luôn ở trong ân điển.” Điều đó đưa nhiều người đến sự mất ân điển. Nhưng khi một người nam hay người nữ đã được sanh ra bằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời, những sự cũ đã qua đi, mọi sự đều trở nên mới, và người đó được sanh ra và được Đức Chúa Trời Đời đời ban phước. Và họ có thể không còn bị hư mất hơn Chính Đức Chúa Trời có thể hư mất.

⁶⁰ Anh em muốn nói với tôi rằng một Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời vô hạn, sẽ giáng xuống và ban cho anh em Sự sống Đời đời,

biết rằng Ngài sẽ mất anh em? Cứu anh em ở đây, mà biết rằng Ngài sẽ mất anh em ở đó chẳng? Ngài đã cứu anh em vì điều gì? Tại sao, Ngài đang thực hiện việc chống lại chính Ngài. Nếu Ngài đã từng cứu anh em, anh em được cứu dành cho cả cõi Đời đời. Không ma quỷ nào trong địa ngục có thể đánh đổ anh em.

⁶¹ Bây giờ, Đức Chúa Trời vô hạn Đấng có thể nói cho biết sự cuối cùng từ lúc ban đầu, và rồi đã cứu anh em ở đây, tuần này, và biết sang năm anh em sẽ sa ngã, và mất anh em chẳng? Ồ, Ngài đang làm công việc như thế vì điều gì? Đó chắc hẳn là điều ngu ngốc; tôi sẽ không làm thế. Nếu tôi làm bạn với anh chị em ngày hôm nay, biết rằng anh chị em sẽ là kẻ thù nghịch tôi ngày mai, ồ, tôi sẽ không làm thế. Tôi sẽ mặc kệ anh chị em. Hiểu không? Đức Chúa Trời khiến anh em làm tôi tớ Ngài, ngày hôm nay, bởi vì Ngài biết, và đã biết trước khi anh chị em từng có mặt trên trái đất. Khi Ngài đang làm chất can-xi mà đi vào trong cơ thể anh em, khi Ngài tạo nên ánh sáng vũ trụ mà anh em...mà ở trong anh em. Khi chất dầu khí và mọi chất hình thành nên anh em, khi Đức Chúa Trời tạo nên điều đó trên thế gian, Ngài đã biết mọi đường gân thớ thịt của anh em và những gì anh em làm. Làm sao Đức Chúa Trời vô hạn có thể...

⁶² “Ồ, ngày hôm nay tốt hơn là tôi bước đi cẩn thận; tôi có thể sa ngã và bị hư mất ngày mai.” Các bạn đã không được cứu từ lúc ban đầu. Các bạn có thể làm việc, dưới ảnh hưởng những cảm xúc. Các bạn có thể chỉ suy nghĩ mình được cứu. Các bạn có thể cảm thấy giống như mình được cứu. Các bạn có thể tin rằng mình được cứu. Các bạn có thể gia nhập giáo hội. Các bạn có thể là một tín đồ Báp-tít, Giám Lý, hay Ngũ Tuần tốt. Điều đó chẳng liên hệ gì với nó. Tên các bạn đã từng...Nếu các bạn đã từng được cứu, các bạn đã được cứu trước khi thế gian từng bắt đầu, khi Đức Chúa Trời sai Chúa Jêsus, trong tâm trí Ngài, để cứu người nào mà Ngài thấy là có thể cứu được. Vậy thì, Ngài không muốn một người nào sẽ hư mất. Ngài không muốn, nhưng, nếu Ngài là Đức Chúa Trời, Ngài đã biết ai sẽ được cứu và ai sẽ không được cứu. Kinh Thánh nói vậy. Cho nên các bạn đấy.

⁶³ Đó là lý do tại sao chúng ta khác với tín đồ Báp-tít, những người Giám Lý, và cái mà nhiều người gọi là giáo lý Can-vin.

Nhưng, giáo lý Can-vin thì đúng.

⁶⁴ Thế thì chúng ta sẽ đi qua phía người Ác-mê-ni. Họ có được điều gì? Các việc làm. Đó là những nhóm người thánh khiết. Các việc làm, “Ngợi khen Đức Chúa Trời, tôi sẽ để tóc dài ra,” những người nữ. Và, “Ồ, ngợi khen Đức Chúa Trời, tôi sẽ không mặc áo sơ mi ngắn tay,” đàn ông sẽ nói, và đại loại như vậy. Điều đó chẳng liên hệ gì với Nước Trời. Không, thưa quý vị. Quý vị có thể để tóc dài, quý vị có thể mặc những chiếc áo dài nào mình muốn, hay là có thể làm *điều này*, *điều nọ*, hoặc *điều kia*, và nó sẽ chẳng có chút liên quan gì với điều đó. Quý vị không được cứu vì chiếc áo của mình. Nếu vậy, Đức Chúa Trời chắc hẳn chỉ làm một số mẫu như vậy. Chúa Jêsus chắc không phải chết.

Anh em được cứu bởi vì Đức Chúa Trời đã cứu anh em, bởi ân điển, và anh em làm những việc này chỉ để tỏ lòng biết ơn. Cách cư xử hợp với lẽ thông thường sẽ nói cho anh chị em biết điều đó. Anh chị em làm những việc kia bằng sự cảm kích. Công việc là điều tôi làm vì Đức Chúa Trời.

⁶⁵ Nếu tôi không bao giờ giảng bài giảng khác, và sống ở đây một trăm năm mươi năm, tôi vẫn được cứu. Chắc chắn vậy. Tôi không được cứu bởi vì tôi là một thầy giảng. Tôi được cứu vì đó là ân điển của Đức Chúa Trời đã cứu tôi. Không có làm điều gì tôi có thể làm để xứng đáng với điều đó.

⁶⁶ Ngay bây giờ, tôi bị luật pháp kiện, vì nửa triệu đô-la. Và họ nói, “Tại sao, ông đi lên...Số tiền mà ông lấy ra ở đó, để trả những hóa đơn của ông. Nó là của ông trước khi ông đã trả những hóa đơn đó. Ông đã thông qua giáo hội của mình, nhưng trước tiên nó là của ông.”

Tôi nói, “Nhưng tôi không hề làm một điều gì với nó.”

Họ nói, “Có, ông đã làm,” nói, “ông nói với họ ông có thể nhận tiền dâng yêu thương.”

Tôi nói, “Tôi cần người nào đó nói cho tôi biết điều đó xảy ra khi nào.”

“Ồ, ông nài xin qua thư từ chứ?”

Tôi nói, “Hãy lục soát văn phòng của tôi; không có lấy một xu.”

⁶⁷ Anh em biết, Kinh Thánh nói, “Chớ có ngại trước về điều các người sẽ nói, vì đến giờ đó nó sẽ được ban cho các người.” Và đang ngồi ở đó bên cạnh những luật sư liên bang, và mỗi người đang chống lại tôi, từ phía này đến phía khác; và tôi hầu như không biết những điều cơ bản của mình. Còn những người thông minh lịch lãm kia đã được đào tạo khiến anh em nói những điều mà thật ra anh em không muốn nói, thế thì làm sao anh em có thể đối chọi trí thông minh với người nào đó như thế? Mặc dù, người đó có thể không bao giờ đối địch với trí thông minh của Thầy tôi. Thánh Kinh này dạy, “Chớ lo về cách nói làm sao khi các người bị giải đến trước các vua và các nhà cai trị.”

Tôi biết số tiền mà tôi đã nhận ở đó, tôi đã dùng nó cho...Và họ không nghi ngờ điều đó. Nó đã được dùng hợp pháp hết sức. Nhưng họ nói, “Nó là của ông, trước hết, và rồi ông đã chuyển nó đến Đền tạm Branham.”

Tôi nói, “Nhưng tôi là thủ quỹ của Đền tạm Branham.” Và điều này...

Ồ, họ nói, “Tôi không biết về điều đó. Thế thì tại sao ban trị sự không làm điều này, điều kia, và điều nọ?” Một...

Tôi nói, “Thế rồi ông nói tôi là người không thật thà à?”

⁶⁸ Nói, “Chúng tôi nghĩ ông rất thật thà.” Nói, “Tôi muốn chỉ cho ông thấy đôi điều, Ông Branham à,” luật sư ấy nói.

Tôi chỉ đang nói điều này vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời lúc này, duy nhất, và đặc biệt cho giới trẻ. Ông ấy nói, “Tôi muốn cho ông biết đôi điều, để tỏ cho ông thấy cách mà...” Nếu anh em sống bằng Kinh Thánh, thì Đức Chúa Trời sẽ sống với anh em. Nếu linh của anh em bất đồng với những gì Đức Chúa Trời đã phán, thế thì anh em không sống bằng Kinh Thánh.

⁶⁹ Anh em còn nhớ tối hôm qua khi chúng ta nói về những nữ truyền giảng, khi họ nói, “Ồ, tôi tin Đức Thánh Linh kêu gọi tôi để rao giảng,” và đại loại như vậy không? Kinh Thánh nói, “Nếu ai tưởng mình là tiên tri, hay là thuộc linh, thì người ấy hãy biết rằng điều tôi viết cho anh em Đây là mạng lịnh của Chúa; mà nếu ai muốn bỏ qua, thì mặc họ bỏ qua.” Vì thế khi anh chị em nghe người nào nói rằng họ tin vào những nhà nữ thầy giảng,

điều đó cho thấy họ không sống đúng với Đức Chúa Trời, hay không biết Lẽ thật. Đó là Lẽ thật. Kinh Thánh nói vậy. Chúng ta tìm thấy nó Ở đó, và điều đó trùng với lời Kinh Thánh. Vậy thì, cho dù nó trông có vẻ thật thế nào đi nữa, thì nó vẫn trái ngược. Nó không đúng.

⁷⁰ Bây giờ, chúng ta sẽ nắm được điều gì đó ở đây lúc này. Để ý. Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời vô hạn, Đấng đã tạo dựng trời, và đất, và đã biết mọi sự, đã biết điều đó trước khi thế gian được hình thành, từng con bọ chét, từng con ruồi, từng con muỗi, mọi vật đã từng có. Và anh chị em sống bằng Lời Ngài.

⁷¹ Lúc ấy, đang đứng đó bên cạnh những luật sư kia. Luật sư này bước qua và nói, “Chúng tôi không, cố ý nói ông không thật thà, tí nào.” Ông nói, “Ông không biết sự thật là khi người nào tặng ông tiền thì trước tiên nó là của ông.” Nói, “Ông đã ký chi phiếu từ Ông Miner Arganbright, từ—từ California, của Hội Thông công Phúc âm Trọn vẹn của những Thương gia Cơ-đốc, cho *quá nhiều* ngàn đô-la. Và cùng một ngày đó ông rút ra khỏi ngân hàng và mua bốn hay năm cái vé cho chuyến hành trình hải ngoại, khoảng hai mươi bốn ngàn đô-la.”

Tôi đáp, “Đúng thế, thưa ông.”

Ông ấy nói, “Ông nợ thuế thu nhập về điều đó.”

Ồ, tôi nói, “Chúng tôi đã đứng trong cùng một ngân hàng, và ông ấy đã đưa cho tôi tờ chi phiếu, và tôi đưa nó vào ngân hàng và viết lại những tấm vé.”

Ông ấy nói, “Nếu ông có tờ chi phiếu trong một phút,” nói, “một nửa nó, là của ông. Ông có nó, nửa phút. Nó đã là của ông, trong nửa phút, trước khi nó trở thành tài sản giáo hội.” Nói, “Ông mắc nợ thuế thu nhập ở chỗ đó.”

Nói, “Ông ấy đã đưa nó cho giáo hội. Ông ấy đã trả thuế thu nhập căn cứ vào điều đó, và ông ấy đưa nó cho giáo hội. Ông ấy đưa nó cho các ông.”

Và tôi nói, “Các ông đã đánh thuế trên nó, nó đi tới giáo hội, lúc đó nó không thể bị đánh thuế được.”

Nói, “Chúng tôi không đánh thuế giáo hội của ông. Chúng tôi đang đánh thuế ông.”

Tôi nói, thế thì, “Tại sao,” tôi nói, “chính cái người đã ký tên của mình, thuê lợi tức liên bang, đã bảo tôi làm cách này.”

Ông ấy nói, “Ông ta không đứng về chính quyền nữa.”

Tôi nói, “Người mà đã viết ra Bản Hiến pháp không ủng hộ với chính quyền nữa, mà nó vẫn đứng vững sao?” Tôi nói, “Ngày nào đó ông sẽ không còn ở với chính quyền nữa, và lúc đó ông sẽ nói gì?” Tôi nói, “Chúng ta đang phục vụ loại chính quyền gì vậy?” Chắc chắn vậy.

Nhưng, lúc ấy, và người khác nói, “Ông Branham à,” ông ấy nói, “chúng tôi thấy ở đây, cho phép tôi chỉ cho ông thấy rằng chúng tôi biết từng đồng xu mà ông đã xài.”

Tôi nói, “Được rồi.”

Ông ta nói, “Đây là chỗ ông đang có một buổi nhóm lại ở Canada, ở Alberta, và trong đó ông đã có được một số tiền dâng yêu thương ba ngàn đô-la.”

Tôi đáp, “Vâng, thưa ông.”

Và nói, “Việc tiếp theo...Đúng hơn là, Chúa nhật tuần trước, với điều đó, ông đã đi ra thấy ở đó có một nhà thờ cũ kỹ, và họ đang thờ phượng trong nhà thờ này, mà không có mái ở trên nó. Và ông tặng ba ngàn đô đó cho họ, để xây nhà thờ.”

Tôi nói, “Đúng thế.”

Nói, “Nhưng ông mắc nợ thuế thu nhập về điều đó.” Nói, “Ông đã dâng nó cho giáo hội.” Nói, “Đấy, nó là của ông trước khi nó là của giáo hội.”

Ông ấy nói, “Chẳng phải là sự thật sao, mà một người nào đó...” Và tôi sẽ không nhắc đến tên người ấy, bởi vì nhiều người trong anh em biết anh ấy. “Nhà ông ấy ở dưới quê, bị cháy, và anh em đến, rời khỏi buổi nhóm của mình, và ông có một ngàn năm trăm đô-la.” Nay, số tiền đó có vẻ là nhiều, với một số trong các anh em ở đây. Nhưng đó chỉ là mười lăm ngày để cho tôi, hay những anh em còn lại chi tiêu. Mỗi ngày tôi dùng trên một trăm đô-la, dù tôi giăng hay không, để lo cho chức vụ và những việc khác. Và nói, “Anh có một ngàn năm trăm đô. Và người đó thì...nhà bị cháy. Người đó có khoảng sáu đứa con, và ông đã cho

người đó một ngàn năm trăm đô ấy.” Chắc chắn, họ đã có chi phiếu của tôi nằm ở đây.

Tôi đáp, “Đúng thế.” Tôi nói, “Anh sẽ làm gì, một người có năm con đang sống trong túp lều, mà thời tiết ở không độ và tuyết đầy mặt đất? Anh nghĩ tôi có thể ngồi trong một cái nhà tắm tất và biết rằng người đó và con cái họ, đang lạnh cóng ở ngoài kia, và khoác cho họ những cái áo choàng cho họ, với tiền bạc có thể giúp đỡ người ấy không?”

Ông ấy đáp, “Có đúng rằng một người đã chết trong ngõ hẻm ở trên đây không? Và ông ta ở Kentucky đến. Ông ấy thậm chí không có tiền để lo đám tang cho mình, và ông đã chôn cất người đó. Và ông và vợ ông đã lấy tiền và đi xuống nhà tang lễ J. C. Penny.” Rút tiền bằng chi phiếu. Nói, “Ông dùng hai trăm đô cho việc sắm quần áo cho những đứa con ông ấy.”

Tôi đáp, “Đúng thế.”

Ông ấy nói, “Chẳng phải có sự việc một bà cụ ở ngay đây trong thành phố nào đó này...” Mà sống ở, New Albany, lúc đó. Và nói, “Ông đã cho bà ấy ba trăm mấy đô-la gì đó, để trả tiền hóa đơn thực phẩm, mà, người ta đã cắt đứt, của bà. Và ông đã trả gần năm trăm đô để thuê nhà cho bà ta ở, khi người ta định đuổi bà ra ngoài trong mùa đông. Và ông đã trả tiền thuê nhà cho bà ấy—bà ấy cho đến tháng Sáu sau đó, và cũng chịu trả hóa đơn cung cấp thực phẩm cho bà lên tới một ngàn bốn trăm hay một ngàn năm trăm đô lần nữa.”

Tôi nói, “Tôi nhớ trường hợp này rất rõ. Một bà mẹ già, tám mươi tuổi, có một cô con gái bệnh tật, và cậu con trai thầy giảng ở George, bị bệnh thấp khớp, và đang nằm trên giường bệnh, mà không có trợ cấp nào khác. Anh em nghĩ gì về trường hợp đó?” Tôi nói, “Vâng, tôi đã làm thế.”

Nói, “Ban trị sự của ông có biết điều này không?”

Tôi nói, “Không, thưa ông, họ không biết.”

“Vợ ông biết điều này không?”

Tôi nói, “Không, thưa ông, cô ấy không biết.”

Nói, “Thế thì tại sao ông làm thế?”

⁷² Tôi nói, “Bởi vì Chúa của tôi đã dạy, ‘Đừng cho tay tả biết việc tay hữu đang làm.’” Tôi nói, “Các ông có luật nào cao quý hơn luật pháp của Đức Chúa Trời không?”

Và ngay lúc đó Đức Thánh Linh đến cứu giúp, rất tốt đẹp theo cách của Ngài. Anh em nói những điều, thuộc về tiềm thức, anh em nói mà không biết mình đang nói, nếu anh em thật sự để Đức Thánh Linh làm công việc nói.

Tôi đã nói, “Ồ, chà, nếu các ông tuyên bố tôi nợ số tiền đó,” tôi nói, “tôi sẽ cố hết sức mình.” Tôi nói, “Tôi không còn trẻ nữa, nhưng tôi sẽ cố hết sức để trả số tiền đó.” Tôi nói, “Không mắc nợ ai điều chi hết, như tôi biết.” Tôi đã cố gắng chân thật. Tôi đã trả hàng ngàn đô-la vào tiền nợ, và trả nó lại mỗi tuần một đô. Nhưng, bởi ân điển Chúa, tôi đã trả nó. Tôi nói, “Nếu các ông tuyên bố và chứng minh với tôi rằng tôi đã nợ số tiền đó mà tôi đã cho những người kia...” Và họ cứ tiếp tục cho thấy ở chỗ có gần hai mươi ngàn đô, tôi đã cho đi như thế, trong mười năm qua.

Và ông ấy nói, “Ban trị sự không biết gì về điều này.”

Tôi nói, “Không nhất thiết phải cho họ biết về điều này.” Và vì thế ông ấy nói...Ồ, rồi ông ấy nói...

⁷³ Tôi nói, “Điều làm tổn thương tôi, là biết rằng những người góa bụa già nua và trẻ mồ côi kia, họ cũng, sẽ phải trả thuế thu nhập về điều đó, hoặc là chết, vì nợ nhà cầm quyền.” Tôi không biết tôi đang nói điều gì. Đó là Cha đang nói, và tôi không biết điều đó.

“Ồ,” ông ấy nói, “không, họ sẽ không phải trả thuế thu nhập về điều đó.”

Tôi nói, “Tại sao họ sẽ không phải trả?”

Nói, “Ông biết đấy, đó là quà được cho cách tự nguyện.”

Lúc ấy Đức Thánh Linh thức tỉnh tôi. “Ồ,” tôi nói, “thế thì một món quà tự nguyện thì không có đánh thuế à?”

Nói, “Đúng thế.”

Tôi nói, “Thế thì tôi không nợ chính quyền bất cứ cái gì, vì tôi không bao giờ nhận tiền dâng trong đời.”

Lúc đó luật sư của tôi đứng dậy nói, và ông nói, “Ông Branham ông có thể...”

Tôi nói, “Tôi có thể có hai triệu bức thư ở Washington, để chứng minh điều đó.” Tôi nói, “Tôi không hề nhận tiền dâng.”

Nói, “Nhưng khi ông đi ra trong những buổi nhóm này, và số tiền này được những mục sư truyền đạo nhận lấy và trả hết cho điều này,” nói, “ông có sự hiểu biết nào đó rằng ông sẽ có được điều gì đó.”

Tôi nói, “Không có gì hết.”

Ông ấy nói, “Thế thì, ồ, ông không gạ gẫm qua thư từ à?”

Tôi nói, “Không gì cả.”

Nói, “Làm thế nào ông có được tiền của mình?”

⁷⁴ Tôi nói, “Những gì nhiều người đã gọi tôi.” Tôi đang nhìn vào mặt nhiều người ngay bây giờ mà gọi phần mười cho tôi liên tục. Tôi không hề cầu xin họ. Họ chỉ làm điều đó. Đó là Đức Thánh Linh. Ngài có thể chăm sóc tôi theo cách của riêng Ngài.

Và ông ấy nói, “Ồ, thế thì, Ông Branham à,” nói, “ông có thể chứng minh điều đó không? Ông có thể đưa cho chúng tôi những lá thư trong ít nhất tám hay mười năm trở lại đây rằng ông nhận tiền dâng không có sự nài xin?”

Tôi nói, “Nhiều như ông muốn.”

Ông ấy nói, “Tôi cần ba cái cho mỗi năm.”

Tôi nói, “Được rồi, ông sẽ có chúng.”

Nói, “Thế thì ông sẽ cho tôi chìa khóa hộp thư ở bưu điện, và cho phép tôi...Để thư từ của ông dồn lại trong hai hay ba ngày, và sau đó, tự tôi đi xuống mở ra không?”

Tôi đáp, “Ông có thể làm bất cứ điều gì ông muốn. Ông cũng có thể đến văn phòng của tôi.”

Ông ấy nói, “Ông nài xin kiểu gì?”

Tôi nói, “Không có chuyện đó.”

“Ông đã gửi đi cái gì trong những bức thư?”

“Những miếng vải cầu nguyện.”

“Ông bắt chịu phí tổn về điều đó à?”

75 Tôi nói, “Hãy đến, đọc những bức thư của tôi đã gửi cho họ.” Chính là điều đó. Hiện nay nhà cầm quyền nợ tôi vì tất cả tôi đã trả, thuế lợi tức, trong hai mươi năm qua. Hiểu không?

“Chớ lo về cách nói làm sao, vì chẳng phải tự các người nói đâu, song là Cha các người từ trong các người, làm việc nói ra.” Hiểu không? Đó là lý do chúng ta tin vào sự ở lại với Lời. Có thể là một thời gian dài, nhưng sẽ thực hiện thật đúng, theo như Lời.

76 Bây giờ, đó là lý do chúng ta tin rằng Kinh Thánh nói cho chúng ta biết rằng trước khi thế gian này từng được hình thành, và trước khi nó xuất hiện, rằng Cha đã giết chết Chiên Con. Và rồi khi Ngài đã giết Chiên Con, Ngài ghi tên mọi con cái sắp đến của Ngài vào Sách Sự Sống, và chúng ta chỉ sống tới thời đại đó cho tới khi nó hoàn tất. Anh em hiểu tôi muốn nói gì không? Đức Chúa Trời vô hạn đã biết điều đó, rằng trước khi thế gian bắt đầu Ngài đã thấy chương trình phải được làm xong là gì, và Ngài thật sự đã làm điều đó.

77 Bây giờ nên nhớ, như là một Nhà Xây Dựng Bạc Thầy vĩ đại, Cha, khi Ngài đã làm thế gian này và đưa can-xi, bô-tat, và dầu khí, cùng hết thảy mọi nguyên tố khác nhau đi vào để tạo nên thân thể của chúng ta, Ngài đã biết từng li từng tí về nó và biết thân thể của chúng ta sẽ được hình thành bằng hình thức gì trước khi nó được tạo nên. Chắc chắn vậy. Ngài đã biết nơi đến Đồi đồi của nó. Và Ngài biết những loại thần linh gì sẽ cư ngụ trong những thân thể này.

78 Và bây giờ, trước khi chúng ta hoàn tất chủ đề đó, chúng ta sẽ lấy nó ra tối nay, trong “dòng dõi con rắn” và trong “dòng dõi người nữ,” và đưa nó ra và tỏ cho anh em thấy tại sao có nó. Thấy làm sao mà dòng giống của con rắn tiếp tục sanh ra, dòng dõi người nữ sanh ra tiếp tục như thế nào; làm thế nào dòng dõi của con rắn bắt đầu chiếm ưu thế, chiếm ưu thế, trở nên càng nhiều hơn, và nhiều hơn, nhiều hơn, nhiều hơn, nhiều hơn, cho đến khi bây giờ không còn lại gì ngoài một số ít tên vẫn còn lại, đã được chép từ trước khi sáng thế.

79 Nhưng khi Thân thể đã được hình thành, và tên cuối cùng trong Sách sẽ được nhận biết ở trên đất này, những Sách được đóng lại, vì nó đã hoàn tất, câu chuyện cứu chuộc đã được đọc

xong. Lúc đó chúng ta đi để gặp Ngài và gặp gỡ Ngài trong sự phục sinh. “Ai nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự sống Đời đời và không đến sự Phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến Sự Sống.”

“Chẳng ai có thể đến cùng Ta nếu Cha Ta không kéo người đến.” “Và điều đó chẳng phải bởi người nào ao ước hay người nào bôn ba mà được; bèn là bởi Đức Chúa Trời đã tỏ ra sự thương xót,” lời Kinh Thánh dạy.

Không phải người nào ao ước mà được. Nhiều người nói, “Tôi sẽ gia nhập giáo hội. Tôi sẽ làm một người tốt. Tôi sẽ làm *điều này*.” Chẳng có liên hệ gì với nó. Chính là Đức Chúa Trời tỏ ra sự thương xót.

⁸⁰ Bây giờ, anh em thấy, khi Đức Chúa Trời bắt đầu, trong... Có bảy Thân Linh của Đức Chúa Trời, giống như bảy sắc cầu vồng. Và anh em có bao giờ để ý không? Một cái kính vạn hoa phản chiếu bảy màu hoàn hảo. Anh em từng thử điều đó chưa? Đặt một cái kính vạn hoa; tuy nó chỉ là cái kính, nhưng, trong ba góc, sẽ phản chiếu bảy màu sắc. Đó là cách Cha, Con, và Thánh Linh, là Một, tuy nhiên phản chiếu bảy thuộc tính thiêng liêng của Đức Chúa Trời.

⁸¹ Và, thế thì, Linh lớn thứ nhất của Đức Chúa Trời, là tình yêu thương. Đức Chúa Trời, giống như một cái móng vĩ đại. Chúng ta không thể hình dung được Ngài trông giống như cái gì. Nhưng chỉ nói Ngài giống như cái móng, những Linh. Linh hoàn hảo của tình yêu thương, *màu đỏ*. *Màu xanh*, là Linh hoàn hảo của tình thân hữu. Chỉ hết thấy những Linh hoàn hảo đó! Và rồi những Linh ấy giáng xuống, đi xuống. Và chúng trở nên mọi cách từ một—một tình yêu có điều kiện *phileo* hay... tình yêu vô điều kiện *Agapao*, đến tình yêu vị kỷ *phileo*, và tiếp đến tình dục, và cho đến tận thứ tình thấp hèn nhất.

Và lúc đó Chính Đức Chúa Trời trở thành Con Người, là Chúa Jêsus, giáng xuống cùng một cách, tới hố sâu nhất của địa ngục, và lấy lên những người mà Ngài đã biết từ trước khi sáng thế, tên của họ đã được ghi trong Sách, và đã cứu chuộc họ trở về với chính Ngài. Anh chị em đây. Câu chuyện cứu chuộc không thể

được biết đến trọn vẹn cho đến khi chúng ta thấy Ngài và chúng ta đứng trong sự giống như Ngài.

⁸² Vậy thì, đó là lý do tại sao chúng ta không phải là giáo phái. Đó là lý do tại sao chúng ta không hợp tác...Chúng ta hợp tác trong mọi bước đi mà chúng ta có thể, vì Đức Chúa Trời. Nhưng đó là lý do chúng ta không phải là một giáo phái. Bây giờ, từ nơi giáo phái mà ra những điều sai lạc.

⁸³ Bây giờ, như tôi đã nói, tôi đang dấm mạnh, bởi vì tôi muốn nó bị chặn lại. Bây giờ, vượt ra xa, trong giáo hội của người nào khác, tôi không muốn nghĩ về những điều này. Tôi có thể là Cơ-đốc nhân và là anh em chỉ đủ để ở lại trên những nguyên tắc lớn mà hết thảy chúng ta đồng ý. Hiểu không? Nhưng, đó là thật—thật hoàn toàn giống như là, chúng ta không muốn sự lừa đảo.

⁸⁴ Tôi đã nói với một thanh niên ngày hôm qua, chỗ tôi đang đi săn sóc nhám, sáng hôm qua, con đường tận trong núi Kentucky. Và tôi không để ý cột dấu hiệu nhỏ trong rừng, và tôi đang ngồi ở bên phía khác. Và tôi nghĩ đó là Anh Banks ở đây, đang đi qua khu rừng. Anh ấy cũng, đang săn sóc nhám trong cùng một lãnh thổ. Và tôi đã thấy anh ấy đi đến, và tôi huýt gió với anh bạn trẻ đó. Tôi nghĩ đó là Anh Wood, ăn mặc giống như anh ấy. Anh ta quay lại, và tôi thấy đó không phải là anh ấy.

Và Anh Wood đã nói với tôi có một nơi ở trên đó được đóng cột. Và tôi đã không biết điều đó. Không có hàng rào; chỉ có rừng. Và làm thế nào tôi sẽ biết cây gỗ mại châu nào thuộc về phía bên nào? Thế nên tôi ngồi đó lắng nghe con sóc nhám sủa. Và tôi đang nghĩ về, “Ồ, vậy thì, tối nay mình về nhà và bắt đầu buổi nhóm. Mình lại lao đầu vào công việc.” Trời bắt đầu mưa, và bão đang thổi đến.

⁸⁵ Và tôi thấy anh chàng này, và tôi nói với anh. Đi lên đó và tìm thấy tôi đang ngồi trên đất anh ta. Hiểu không? Và tôi đã nói chuyện với anh ta. Anh ấy nói, “Ồ, được lắm.” Anh ấy nói, “Chà, cứ sẵn bất cứ nơi nào anh muốn.” Và tôi nói, ồ...Anh ấy nói, “Anh không ở trên đất của tôi. Anh đang ngồi xa ngoài giới hạn cây mại châu đó.” Nói, “Trên phía này của cây mại châu là đất của tôi. Nhưng,” nói, “không thành vấn đề, Anh Branham à.

Hãy đi sẵn bất cứ chỗ nào anh muốn. Cứ lên nhà. Cha tôi muốn gặp anh.” Hiểu không? Và tôi nói, “Ồ...”

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện về Kinh Thánh. Lúc đó khi anh ấy nói về đề tài, sẵn bản này, anh nói, “Anh Branham à, không có ai ở đây quan tâm đến người nào đi sẵn. Nhưng,” anh nói, “cha tôi đã ở ngoài này một ngày và một người thợ săn thành phố nào đó đã đến và giết một trong những con chiền của ông cân nặng khoảng sáu mươi hay bảy mươi pao, và ông ấy đã la hét gã đó, và gã đó đã lấy súng trường, bắn ông.” Anh ấy nói, “Đó là điều đã làm cho sự việc tồi tệ.” Nói, “Chúng tôi không quan tâm đến việc săn bắn.”

⁸⁶ Ồ, đó cũng giống như điều tôi đang nói. Tôi không quan tâm đến anh em thuộc về giáo phái gì, nhưng hãy ở lại với Kinh Thánh và với Đức Thánh Linh. Không phải giáo phái của anh em mà chúng tôi lo lắng về; đúng là thuộc về giáo phái nào cũng như nhau. Nhưng, chính là ở lại với Kinh Thánh hay chấp nhận những giáo điều do con người làm ra. Hãy ở lại với Kinh Thánh.

⁸⁷ Bây giờ, họ sinh ra giáo phái, mà sai lạc. Vậy thì, việc tiếp theo chúng đã sanh ra, mà là một sai lầm, là phép báp-têm bằng nước. Phép báp-têm bằng nước, như sự dạy dỗ trong Kinh Thánh, là bằng sự dầm mình. Nhưng giáo hội Công giáo sanh ra sự rảy nước hay đổ nước. Và không có câu Kinh Thánh nào trong Kinh Thánh ủng hộ cho sự rảy nước hay đổ nước; và không tìm thấy chỗ nào như vậy trong Kinh Thánh cả. Phải là bằng sự dầm mình.

⁸⁸ Thế đấy, rồi, nhưng đến, sau giáo hội Công giáo, và giáo hội Lutheran, bằng sự đổ nước của họ. Và rồi đến giáo hội Anh giáo, và vân vân, theo sau đó.

Rồi, sau một thời gian ngắn, đến Báp-tít và Campbellite, trở lại với phép báp-têm dầm mình lần nữa. Thế đấy, Sa-tan đã thấy điều đó, vì thế nó thật sự đưa ra cho họ một cái tên sai với phép báp-têm bằng sự dầm mình trong nước. Và họ bắt đầu dùng Danh của Cha, Con, và Thánh Linh. Không có một vết nhỏ nào của lời Kinh Thánh trong Kinh Thánh ở đó người nào đó đã từng được dầm mình như danh của “Cha, Con, và Thánh Linh.” Và

ai từng dạy điều đó thì đó là giáo sư giả. Và tôi muốn nói với anh em tôi muốn làm nó ngừng lại.

⁸⁹ Bây giờ, nếu anh em không nghĩ điều đó đúng, tôi muốn anh em đưa câu hỏi lên bục giảng này, cho tôi biết. Nếu anh em có thể cho tôi thấy một chỗ ở đó có người nào đó từng chịu phép báp-têm, trong Kinh Thánh, trong danh của “Cha, Con, và Thánh Linh,” tôi sẽ mang một tấm bảng trên lưng tôi, như là “một thầy giảng giả,” và đi lên đi xuống đường phố, vừa la lớn tiếng hết sức, với đôi tay giơ lên, “Giáo sư giả!”

Không có chuyện như vậy. Nó từ đâu đến? Bây giờ hãy đi trở lại. Đây là phía bên này Kinh Thánh. Anh em phải hiểu được lịch sử. Những người Công giáo tin vào nhiều thần, và họ đã đập vỡ một Đức Chúa Trời chân thật thành ba thần khác nhau.

⁹⁰ Hãy nghe tôi. Thật là điều khủng khiếp trên tờ báo ngày nọ, liên quan đến một con người vĩ đại mà tất cả chúng ta đều biết là đầy tớ của Đức Chúa Trời; Billy Graham. Chúng ta có lời phát biểu. Anh Beeler, ở đó, có bài đó. Khi được, một người nào đó hỏi, Billy Graham, “Ai, sự mâu thuẫn lớn này về giáo lý ba ngôi là gì? Có ba thần, ba thần thật sự không? Hay là, như thế nào? Một chỗ, trông giống như ba thần. Và một chỗ giống như chỉ có một-...” Billy Graham đã nói, “Điều đó chưa được bày tỏ. Không ai biết hết.” Chao ôi!

⁹¹ Nếu có ba thần, thì chúng ta là những người ngoại giáo. Giống như người Do Thái đã nói, “Thần nào trong họ là thần của các ông? Cha à? Con là Đức Chúa Trời của các ông à? Hay là, Đức Thánh Linh là Đức Chúa Trời của các ông?” Chỉ có một Đức Chúa Trời duy nhất.

Và những cái kia không phải là ba thân vị, vì thân vị phải là một người. Không thể là một nhân cách mà không là một người. Anh em biết điều đó. Làm sao điều gì có thể có nhân cách mà không phải là một người?

⁹² “Ồ,” nói, “chúng tôi không tin vào ba thần riêng biệt. Chúng tôi tin vào ba thân vị trong cùng một Đức Chúa Trời.” Thế đấy, trước khi có thể có thân vị, đó phải là một thân.

⁹³ “Thế thì, đó là gì?” anh em có thể nói thế. Đó không phải là ba thần. Đó là ba chức vụ của cùng một Đức Chúa Trời.

Ngài là Cha, lúc ban đầu, đã bị treo lên trên đồng—đồng vắng trong—trong ngọn Lửa cháy, bụi gai cháy. Cương vị làm Cha, Đức Chúa Trời, đúng như tôi đã nói xuyên suốt, sự hạ mình, giáng xuống. Đó là bậc cao nhất. Thánh Linh, the—the—the *agapao*, the *Zoe*, Sự—Sự Sống của chính Đức Chúa Trời đã làm nên hình thức của một trụ Lửa. Và đồng một Đấng đó, sau khi ở cương vị Cha, đã trở nên Con, và Thánh Linh của...đã ở trong bụi gai cháy, thì ở trong Con Người, Đấng Christ, và Nó sanh ra cùng chứng cứ mà Lửa đã làm. Đã phán, “Nếu Ta không làm công việc Cha Ta, thì các ngươi đừng tin Ta.” Mọi cây đều sẽ sanh ra bông trái của riêng nó.

⁹⁴ Và rồi sau đó Nó trở nên Người, đấy, Nó đã rơi xuống từ Siêu nhiên, thành cái gì đó hữu hình có thể sờ mó được, một thân thể. Và qua cái chết làm của lễ dâng và của lễ siêu nhiên của một Đức Chúa Trời này, Chúa Jêsus, Ngài đã phán, “Ta với Cha là Một. Cha Ta ở trong Ta.” Có thể...Không ai có thể đọc điều đó rõ hơn nữa.

Họ nói, “Tại sao Ngài không chỉ Cha cho chúng tôi, và điều đó sẽ—nó sẽ thỏa mãn được chúng tôi.” Giảng 14:8.

⁹⁵ Ngài phán, “Ta ở cùng các ngươi đã lâu thay, mà ngươi không biết Ta?” Ngài phán, “Ai đã thấy Cha...Ai đã thấy Ta, tức là đã thấy Cha Ta.”

Như một bà đã từng một lần nhảy lên; bà nói, “Tại sao, Anh Branham,” bà nói, “vâng, Cha và Con là một, giống như anh và vợ anh là một.”

Tôi nói, “Ồ, không, không phải.” Tôi nói, “Bà thấy tôi không?”

Bà ấy đáp, “Thấy.”

Tôi hỏi, “Bà thấy vợ tôi không?”

Nói, “Không.”

⁹⁶ Tôi nói, “Thế thì không phải cùng một thứ. Chúa Jêsus phán, ‘Khi các ngươi thấy Ta, tức là các ngươi đã thấy Cha. Cha ở trong Ta.’ Vợ tôi không ở trong tôi.” Hiểu không?

Họ là Một. Trong mọi cách, họ đều là Một. Còn chúng ta là một qua sự thỏa thuận, vợ tôi và tôi. Chúng ta là một trong tình thân hữu, nhưng chúng ta là hai cá nhân. Vợ tôi có thể là có một loại suy nghĩ, còn tôi thì khác. Và chúng tôi là hai người. Nhưng không giống như vậy với Đức Chúa Trời. Họ, Đức Chúa Trời và Đấng Christ, chính là cùng một Ngôi.

⁹⁷ Thế thì Đức Thánh Linh là gì? Đức Thánh Linh là đồng một Thánh Linh của Đức Chúa Trời đó đang ngự trong dân sự mà Ngài đã chết cho, và đã ghi tên của họ vào Sách Sự Sống Chiên Con. Mà, họ là một với Ngài, từ ban đầu. Lời Kinh Thánh nói vậy. Chúa Jêsus đã chẳng bảo họ rằng họ đã ở với Ngài trước khi sáng thế sao? Tâm trí của anh em đã bị bôi đen và tối tăm, và chúng ta hết thấy có, với những điều đó. Nhưng chúng ta thật sự không phải là sự ngẫu nhiên nhỏ nào đó xảy ra ở đây. Chúng ta là các con trai và con gái Đức Chúa Trời, lúc ban đầu của sự sáng tạo của Đức Chúa Trời, và đã bị rơi xuống đây để làm chứng nhân, làm chứng cho ân điển Đức Chúa Trời đã đổ ra lai láng trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh Linh. Chúng ta có một Thánh Linh Đời đời. Và không ai, không người nào, và không có cách nào, để ngăn cản lại. Hội thánh của Đức Chúa Trời sẽ cứ ở đó chắc chắn như đinh đóng cột.

⁹⁸ Khi chúng ta đang nói, để lấy ra một chủ đề nhỏ lần nữa, chỉ trong—trong một phút, cách mà đưa con hoang không thể đi vào vương quốc trong mười bốn đời, bốn trăm năm, và thế nào mà tội lỗi của cha mẹ mà con cháu sẽ bị phạt, đến ba và bốn đời.

⁹⁹ Cũng, nhờ sự công bình của cha mẹ mà con cái cũng được thăm viếng. Những gì anh em làm, nếu còn có một ngày mai đến và anh em có một đứa cháu đích tôn, hành động của anh em ngày hôm nay sẽ quyết định lúc đó nó sẽ như thế nào.

Vì chúng ta đọc trong Kinh Thánh ở chỗ Mê-n-chi-xê-đéc đó, khi Ngài gặp Áp-ra-ham trở về sau cuộc tàn sát với các vua, và tổ phụ Áp-ra-ham đã dâng một phần mười cho Ngài, một phần mười của tất cả những gì người có. Và lúc đó ông nói về một phần mười đó, rằng, “Chỉ người Lê-vi có thể nhận phần mười. Nhưng,” ông đã nói, “Lê-vi, người đã nhận phần mười, đã dâng phần mười khi ông còn ở trong lòng của Áp-ra-ham.”

¹⁰⁰ Ô, anh chị em có thể nắm bắt điều đó không? [Anh Branham gõ trên bục giảng năm lần—Bt.] Áp-ra-ham là ông cố...của Lê-vi. Và ở đây, Lê-vi, sanh ra sau đó ít nhất tám trăm hay một ngàn năm sau đó, có lẽ nhiều trăm năm. Tôi không biết thật sự là gì, nhiều. Sẽ phải tính điều đó, qua nhiều thế hệ. Nhưng, Áp-ra-ham sinh Y-sác; Y-sác sanh Gia-cốp; Gia-cốp sanh Lê-vi. Và ở đây, Lê-vi, Gia-cốp là cha người; Y-sác là ông nội; và Áp-ra-ham là ông cố của người. Và khi Gia-cốp còn ở trong lòng của Áp-ra-ham, Kinh Thánh nói, “Ông đã dâng phần mười cho Mên-chi-xê-đéc.”

¹⁰¹ Và rồi thế hệ trẻ này, đang chạy rông, hút thuốc, uống rượu, và mọi thứ, anh em trông đợi thế hệ khác tồn tại như thế nào? Nguyên nhân chúng ta phạm tội, sự phạm pháp ở tuổi vị thành niên lúc này, lý do chúng ta có những cô gái trẻ đứng đường, và những cậu bé lang thang trên phố, là bởi vì các ông cha bà mẹ của chúng đã làm điều gì họ đã làm trong thời đại đã qua của họ.

Và lý do chúng ta vẫn có những thầy giảng mà sẽ bênh vực cho Lễ thật, lý do chúng ta vẫn có một số cô gái theo khuôn mẫu xưa, là vì họ có những cha mẹ theo khuôn mẫu xưa trước đó. Điều đó hoàn toàn chính xác. Chúng ta vẫn có những thầy giảng chịu đựng không thỏa hiệp với bất kỳ giáo phái nào, hay Lời, là bởi vì chúng ta đã có những thầy giảng khuôn mẫu thuở xưa trước đây, giữ đúng lập trường giống như vậy. Vâng.

¹⁰² Bây giờ chúng ta ở trong thời này. Và bây giờ chúng tôi muốn nói, điều đó, ở đây, trở lại với...một số giáo phái, lý do chúng ta không phải là một giáo phái. Và, bởi vì, nếu chúng ta là một giáo phái, chúng ta sẽ phải cúi đầu xuống trước điều đó.

¹⁰³ Nên nhớ, anh em nghiên cứu Kinh Thánh bất cứ nơi nào anh em vui lòng, và anh em sẽ không tìm thấy chỗ nào trong Kinh Thánh ở đó có người nào đã từng chịu phép báp-têm bằng sự rảy nước, bằng sự đổ nước, hay hơn danh của “Cha, Con, và Thánh Linh.” Vậy, nếu nó không có trong Kinh Thánh, thì nó phải bắt đầu từ đâu đó.

¹⁰⁴ Như tôi nói, ngồi dưới một cây to, nhìn xem nó. Nó, ờ, nó có thể giống như một—một người đàn ông, nó—nó có lẽ là một cái gì khổng lồ, nó có lẽ đầy quyền lực, nhưng nó đã có sự bắt đầu. Nó phải bắt đầu. Và mọi thứ...Niềm tin thời xưa này mà chúng

ta bênh vực rất dũng cảm, nó phải bắt đầu từ nơi nào đó. Nó phải có một sự bắt đầu. Và những học thuyết mà chúng ta có, nó phải có một sự bắt đầu. Và những lời Kinh Thánh giả mà chúng ta đang sử dụng trong các giáo phái của chúng ta, phải có sự bắt đầu. Và nếu chúng ta nói, “Tôi là tín hữu Giám Lý,” anh em phải có sự bắt đầu. Nếu anh em nói, “Tôi là tín hữu Báp-tít,” anh em phải có một sự bắt đầu. Anh em nói, “Tôi là người Công giáo,” anh em phải có một sự bắt đầu. Anh em nói, “Tôi là Cơ-đốc nhân được tái sanh,” anh em phải có một sự bắt đầu. Anh em phải có điều đó.

¹⁰⁵ Đi trở lại, hãy tìm ra nó bắt đầu ở đâu. Chúng ta hãy đi trở về với ban đầu của bức tranh. Thế thì nếu không có giáo phái trong Kinh Thánh, thế thì giáo phái phải có sự bắt đầu. Nó đã bắt đầu với giáo hội Công giáo. Những người Tin Lành bắt đầu nảy ra từ nó.

¹⁰⁶ Thế thì nếu Kinh Thánh nói rằng nó là người đàn bà xấu nét, bởi vì, giáo lý của nó, nó đã phạm tội tà dâm thuộc linh. Sự tà dâm là gì? Nên nhớ, chúng ta đã đi xuyên suốt điều đó lúc này. Một người đàn bà đang sống với chồng mình, nàng giống như một trinh nữ. Nàng không bao giờ bị ô uế, chùng nào nàng sống với một người chồng đó. Nhưng sự bất chính là gì? Sự công bình, đã bị xuyên tạc. Để cho nàng sống với người đàn ông khác, và nàng bị kết tội. Hiểu không? Sự công chính, bị xuyên tạc.

¹⁰⁷ Bây giờ, nếu giáo phái là sai lạc...Nếu nó đã đúng, Đức Chúa Trời sẽ phán, “Bây giờ chúng ta sẽ lập những giáo phái.” Và nếu... Giáo hội Công giáo đã được thông báo, trong Kinh Thánh, như là một “đâm phụ,” bất chính, bởi vì nó đã đưa ra cho hội chúng của nó hệ thống thần học riêng của nó, mà không phải là Kinh Thánh. Thưa anh em, chị em. [Anh Branham vỗ tay hai lần—Bt.] Giáo hội Công giáo chẳng cười vào mặt anh chị em về Kinh Thánh sao? Họ nói họ không quan tâm đến những gì Kinh Thánh nói; mà chính là những gì giáo hội nói, những gì giáo phái của họ nói. Thế đấy, vậy thì, làm sao anh em có thể nói họ sai khi anh em bị khuất phục với phép báp-têm nơn danh của “Cha, Con, Thánh Linh,” khi Kinh Thánh lên án nó? Bởi vì những người Giám Lý nói vậy, những người Báp-tít nói vậy? Tại sao anh em đồng ý

với việc rảy nước và đổ nước, khi mà không có chuyện như vậy trong Kinh Thánh? Không có chuyện như người nào chịu phép báp-têm trong danh của “Cha, Con, Thánh Linh.” Thế thì tại sao anh chị em làm điều đó?

¹⁰⁸ Đấy, đó là lý do tại sao chúng ta không phải là một giáo phái. Chúng ta không phải mua vui cho họ. Chúng ta lấy...Khi Thánh Linh bày tỏ Ánh sáng trên lời Kinh Thánh, chúng ta ở lại với lời Kinh Thánh và CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Thế đấy. Không có chuyện như thế. Nó không được chép trong Thánh Kinh.

¹⁰⁹ Ồ, anh em nói, “Thế còn Ma-thi-ơ 28:19 thì sao?”

Vậy thì, chúng ta đã đi xuyên suốt điều đó cả tá lần. Đó là vấn đề Chúa Jêsus đã phán. “Vậy hãy đi, dạy dỗ muôn dân, hãy làm phép báp-têm cho họ nơn Danh của Cha, Con, Thánh Linh.” Nó đã từng được thực hiện không? Có người nào đã từng được phép báp-têm theo cách đó không? Không ai cả. Thế thì phải có điều gì sai ở đâu đó. Chắc chắn, chính là đạo Công giáo đã làm điều đó.

¹¹⁰ Hãy tìm thấy nếu đã từng có trong lịch sử, với các cha tiền-Nicene không, hồi sử gia các ông. Hãy đọc những sách về các cha tiền-Nicene, và thấy, đích thực về vua nước Anh. Mỗi người trong họ đều làm phép báp-têm nơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ cho đến khi giáo hội Công giáo. Và giáo hội Công giáo có quyền lực, họ nói, để thay đổi bất cứ điều gì họ muốn. Và họ muốn làm phép báp-têm nơn danh của “Cha, Con, Thánh Linh.” Martin Luther đã thực hiện điều đó. John Wesley đi theo điều đó. Và Alexander Campbell đến với điều đó. Và John Smith, của giáo hội Báp-tít, tiếp tục đi theo. Ở đây giáo hội Ngũ Tuần tiếp tục với điều đó, cho đến bây giờ.

Nhưng giờ đã đến!

¹¹¹ Hãy nhìn những chân đèn, như chúng ta đã nói tối hôm qua. Chân đèn đầu tiên có Sự sáng. Nó bắt đầu tối dần, tối dần, tối dần, cho đến khi nó đi xuyên suốt qua một ngàn năm trăm năm của những thời kỳ hắc ám. Rồi, bắt đầu sáng lên. Và ngay trước khi thời đại hội thánh cuối cùng, nó sáng ngời trở lại. Trong giữa hai thời đại hội thánh, Ánh Sáng đã đến.

Đi theo lời Kinh Thánh, về hội thánh Ê-phê-sô, hội thánh Thê-sa-lô-ni-ca, cho đến thời đại tối tăm. Mỗi một thời kỳ trong đó, Ngài đã phán, “Người có ít năng lực, nhưng các người đã chẳng chối Danh Ta.” Và hội thánh kế tiếp, “Người đã làm một việc lớn, nhưng người đã chẳng chối Danh Ta.” Theo sau thời kỳ tiền các cha Nicene đi qua điều đó. “Người chẳng chối Danh Ta.” Sau đó, một ngàn năm trăm năm của những thời kỳ hắc ám.

Rồi thời đại giáo hội Lutheran xuất hiện. Ngài phán, “Người không có Tên của Ta, nhưng người có một tên.” Không còn Chúa Jê-sus nữa; nhưng là Luther, và Công giáo, và Báp-tít, và Trưởng Lão. [Anh Branham vỗ tay hai lần—Bt.] “Người có một tên mà người đang sống. ‘Chúng ta có một hội thánh sống. Chúng ta đang thịnh vượng. Chúng ta sẽ cứ như thế.’ Nhưng các người đang chết!” Kinh Thánh nói vậy.

¹¹² “Vì chẳng có sự cứu rỗi trong danh nào khác được ban cho ở dưới Trời giữa loài người, để nhờ đó con người có thể được cứu.” Không...Báp-tít không cứu anh chị em. Trưởng Lão không cứu anh chị em. Công giáo không cứu anh chị em. Chúa Jê-sus cứu anh chị em.

¹¹³ Tất cả trong những cuốn sách giáo khoa nhỏ, những học thuyết thần học do con người tạo ra, họ đã ghi, “Đó là điều chúng tôi tin.” Và đó là lý do chúng ta tránh xa nó. Chúng ta không có sách giáo khoa nào ngoài Kinh Thánh. Không có sự lãnh đạo, không giám mục nào, ngoài Thánh Linh. Đúng thế.

Và rồi nếu có một linh sai trật đi vào bên trong, cố làm cho cong vẹo điều gì trong đó, Lời sẽ làm cho nó hết cong vẹo. “Điều đó sai. Hãy tránh xa nó.” Hiểu không? Ở đây Thánh Linh đi cùng, phán, “Điều đó sai.” Làm chứng, vì linh của chúng ta làm chứng với Thánh Linh của Ngài.

Tại đây linh sai trật sẽ đi theo, nói, “Ồ, chúng ta nên.Ồ, tôi nghĩ họ làm *điều này, điều kia, điều nọ* được lắm.”

¹¹⁴ Nhưng Thánh Linh phán, “Có điều gì sai trật với điều đó.” Hãy tra xem lại ngay trong Kinh Thánh và làm cho nó đúng, cách chúng ta làm. “Và nó sai trật. Hãy tránh xa nó.”

Đó là lý do Kinh Thánh nói, “Đây là sự tỏ ra cho người có sự khôn ngoan. Đây là sự tỏ ra cho người hiểu biết. Đây là điều tỏ ra cho người có *điều này*.” Hội Thánh ở đó, thiết lập trong trật tự. Anh em chẳng thấy kế hoạch vĩ đại của Đức Chúa Trời sao?

¹¹⁵ Bây giờ hãy xem. Thời đại Hội thánh Phi-la-đen-phi là thời đại hội thánh Giám Lý, thời đại hội thánh của tình yêu thương anh em, sự cải chánh. Mà, khi hàng ngũ Can-vin đã nhảy lên trong giáo hội Anh giáo ở nước Anh, ở đó họ không có ngay cả những buổi nhóm phục hưng nữa, đi hoàn toàn ra để thành hội chúng cỏ khô, Đức Chúa Trời đã đẩy John Wesley lên như một nhà tuân thủ luật pháp tuyệt đối, để nhận lấy giáo lý Ác-mi-ni-an. Và khi ông ta làm thế, ông đã nhồi nhét điều đó vào trong đầu óc, và nó đáng được thế. Nhưng ông đã làm gì? Ở đây đến những người Giám Lý, và hoạt động thật xa như cách đó như ông (những người Can-vin) đã làm cách *này*. Bây giờ, ở giữa đó, vẫn còn Giám Lý, vẫn còn Báp-tít.

¹¹⁶ Chúng ta ước mong có thể đi qua ở đây lúc này trong lời Kinh Thánh, lấy Khải huyền 3, và anh chị em sẽ hiểu điều đó. Bây giờ ngay trước khi...Thời đại hội thánh cuối cùng, là Ngũ Tuần, là Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, hâm hẩm, bị chối bỏ.

Nhưng nên nhớ, khi Chúa Jêsus được thấy trên cây thập tự, đang đứng trong bảy chân đèn vàng, sự tối tăm nhất là thứ cách xa Ngài nhất, tay hữu Ngài và tay tả Ngài. “Và Ngài đã xem như là Alpha và Omega.” Không phải là ở trong giữa. “Al—Alpha và Omega,” như Ngài đã dang rộng tay Ngài. “Và Ngài là ngọc thạch anh và ngọc mã não,” là Bên-gia-min và Ru-bên, “người đầu tiên và người cuối cùng.” Ở đó Ngài đã giang rộng tay Ngài. Ngài đứng ở đó đấy.

¹¹⁷ Nhưng nên nhớ, ở sự đi ra của điều này, đừng xáo trộn nó. Vì, khi họ chấp nhận những cái tên này ở đây, thuộc về những giáo phái này, họ sẽ chết ngay trong cùng những sự việc giống như vậy, ngay tiếp sau đó. Nhưng Ngài đã phán, ngay giữa Giám Lý và Ngũ Tuần, đi ra, “Ta đặt một cánh cửa rộng mở trước ngươi.” Anh em đấy, Danh đã phục hồi lại. “Ta đã mở trước mặt ngươi một cái cửa rộng mở. Vì Ta là Đường Đi, Lẽ thật, và Sự Sống.

Không người nào được đến với Cha ngoài ra mình Ta.” Đó là gì? Cánh cửa mở rộng.

¹¹⁸ “Hẹp!” Hẹp, nếu anh em để ý, chữ đó không phải là s-t-r-a-i-g-h-t. Nó là s-t-r-a-i-t. “Eo biển là con đường.” Eo biển, là nước.

Như thế nào? “Hãy trở lại với Danh Chúa Jêsus, mà người đã có. Người chẳng...Có một chút sự sống; người đã chẳng chối Danh Ta.” Thế thì, thế thì, ở trong *đây* họ mất nó, đi vào giáo phái Công giáo; đi ra trong giáo phái Lutheran, đi ra trong giáo phái Wesley, rồi họ đang đi thẳng vào Ngũ Tuần lúc đó.

Nhưng, ngay trước thời kỳ cuối cùng, Dòng dõi đó hầu như chết từ trong lòng đất. Nó đã không còn trọng lượng, Dòng dõi công bình. Dòng dõi của con rắn chông chất nhanh hơn và dồn dập, sẵn sàng cho thời đại nguyên tử này, để bị hủy diệt. “Nhưng ngay trước thì giờ đó, Ta sẽ đặt một con đường trốn thoát. Ta sẽ đặt trước người một cái cửa rộng mở. Cửa thì hẹp và đường thì chật, và kẻ kiếm được thì ít. Nhưng cửa rộng là con đường dẫn đến sự hủy diệt, và kẻ vào đó cũng nhiều.” Thế đấy. Ngay trước điều này, Ánh Sáng vĩ đại này được cho là sẽ hiện ra.

¹¹⁹ Tôi rất vui mừng. Tôi thật sự không biết làm thế nào diễn tả điều đó, tôi rất vui mừng. Nó đây này, là lúc kết thúc, và tôi chưa hề đụng đến chủ đề.

¹²⁰ Tôi muốn nói về: *Phép Báp-têm Bằng Đức Thánh Linh*. Tôi sẽ đụng đến điều đó, trong mười, mười lăm phút, dù thế nào đi nữa. Bây giờ, tôi sẽ không giữ anh chị em lại ba giờ đồng hồ như tôi đã làm tối hôm qua; tôi sẽ cố gắng không.

¹²¹ Vậy thì, nếu họ đã có phép báp-têm bằng nước sai lạc, thì những giáo phái cũng sai lạc. Và ai từng trì hoãn vì những giáo phái nào đó thì tuyệt đối đang ủng hộ điều sai. Họ đang ủng hộ điều Đức Chúa Trời chống lại. Ngài đã phán vậy trong các thời đại hội thánh này. Đã nói vậy trong lời Kinh Thánh, và đã gọi họ là những gái điếm, bởi vì, “Họ dạy dỗ cho giáo lý điều răn của con người.” Bây giờ, chúng ta...

¹²² Cách đây không lâu tôi đã đi đến một nơi, tới một người nào đó đang đến đây, viết một luận đề về sự chữa lành Thiêng liêng. Và ông ấy nói, “Điều duy nhất về anh, Anh Branham à,”

nói, “là nhiều người chống lại anh bởi vì anh đi tới những người Ngũ Tuần.”

Tôi nói, “Ồ, tôi sẽ đến với người của anh,” tôi nói, “nếu anh ủng hộ tôi trong thành phố của anh.”

Ông ấy nói, “Ồ,” nói, “tôi—tôi đã đề cập đến điều đó.” Nói, “Tôi đã đưa điều đó với giám mục của một giáo hội nào đó, giáo hội Giám Lý.” Không cần đưa những nắm tay về điều đó. Nói, “Tôi hiểu điều đó, và họ nói, ‘Này, anh thấy đó, chúng tôi, như giáo hội Giám Lý, không tin vào những phép lạ này.’”

¹²³ Bây giờ anh em định làm gì? Vậy thì anh em định lắng nghe giáo hội Giám Lý, hay giáo phái? Nếu có, anh em là người theo tôn giáo tà dâm. Anh em nghĩ giáo hội Báp-tít sẽ ủng hộ một chiến dịch như vậy không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Tại sao? Bởi vì họ là những người Báp-tít. Kinh Thánh nói họ là những gái điếm. Nó sanh ra những con gái mình, và chúng là “những dâm phụ.” Tại sao? Đang đưa ra cùng một loại giáo lý, giáo lý do con người làm ra, thay vì sự Dạy dỗ của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao chúng ta không lập thành giáo phái với những người Báp-tít. Đó là lý do chúng ta không lập thành giáo phái với những người Giám Lý.

¹²⁴ Bây giờ, tại sao chúng ta không phải lập giáo phái với những người Ngũ Tuần? Đây này. Điều đó chính xác. Ngũ Tuần sẽ ở lại nơi...Nếu—nếu giáo hội Lutheran sẽ ở lại nơi nó bắt đầu, thì đó sẽ là Ngũ Tuần. Nhưng họ đã lập thành giáo phái, vì thế Đức Chúa Trời đã dấy lên một ngũ tuần khác, gọi là Wesley. Và vì thế khi Wesley lập giáo phái, Ngài đã dấy lên một Ngũ Tuần khác, gọi là Báp-tít. Khi họ lập giáo phái, thì Ngài dấy lên một Ngũ Tuần khác gọi là Campbellite. Khi họ lập giáo phái, Ngài dấy lên một ngũ tuần, khác gọi là Ngũ Tuần. Khi họ lập giáo phái, Ngài tiếp tục vận hành. Hãy theo dõi và thấy.

¹²⁵ Đó không phải là chương trình Thiêng liêng của Đức Chúa Trời. Nó không ở trong chương trình của Đức Chúa Trời, để có những giáo phái kia. Vì thế, anh em thấy, đó là lý do tại sao chúng ta không phải là một giáo phái.

¹²⁶ Nên nhớ điều này. Tôi đã nói, lúc ban đầu, bây giờ, nếu tôi làm tổn thương anh chị em, tôi không có ý đó. Điều này là vì hội thánh. Nếu anh chị em định theo như vậy, chúng tôi thích có anh chị em ở đây, nhưng đây là những gì chúng ta ủng hộ, và tại sao chúng ta không phải là một giáo phái.

¹²⁷ Bây giờ, giáo phái, bắt đầu, là sai lạc, và những giáo sư giả. Tôi đã nói điều đó sẽ làm tổn thương, và tôi muốn nó làm tổn thương. Họ dứt khoát là giáo sư giả. Ai cũng biết những điều đó, mà vẫn chịu đựng, và sẽ đứng và thỏa hiệp, vì Báp-tít, Giám Lý, Lutheran, hay Ngũ Tuần, biết rằng Kinh Thánh dạy khác, thì người đó là tiên tri giả. Không chọc chung quanh nó. Điều đó chính xác. Đó là lý do tôi không gia nhập giáo hội Hội Phúc âm Ngũ tuần. Đó là lý do tôi đã không gia nhập giáo hội Một Ngôi. Đó là lý do tôi đã không gia nhập Báp-tít, Giám Lý, hay Trưởng Lão, bởi vì họ sai lạc. Tôi không có ý nói sự giả dối của dân sự họ. Tôi muốn nói hệ thống thần học của họ là sai, bởi vì nó không so sánh với Lời Đức Chúa Trời.

Phao-lô đã nói, “Nếu một...” Ông đã đi qua ở đây... Cho phép tôi tỏ ra cho anh em những gì Phao-lô nói, trước khi chúng ta kết thúc vấn đề phép báp-têm bằng nước này.

¹²⁸ Khi Chúa Jêsus đưa ra vấn đề đó, trong Ma-thi-ơ 28:19; Phi-e-rơ, mười ngày sau, nói, “Hãy hối cải ai nấy phải nhân Danh Chúa Jêsus Christ mà chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh.”

Phép báp-têm kế tiếp được nhắc đến, khi Phi-líp nhà truyền bá phúc âm đi xuống đó và rao giảng cho dân Sa-ma-ri. Và ông đã làm phép báp-têm cho mọi người như Danh Chúa Jêsus Christ. Phao-lô...Phi-e-rơ đã đi xuống, hay đúng hơn là, Phi-e-rơ và Giăng, và đã đặt tay trên họ; họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh.

Sau đó họ tiếp tục đi lên đó. Phi-e-rơ đi thẳng đến nhà Cột-nây. Và khi Cột-nây... “Trong khi Phi-e-rơ còn nói những Lời này, thì Đức Thánh Linh giáng trên họ.” Phi-e-rơ nói, “Chúng ta không thể từ chối nước về phép báp-têm, thấy rằng những kẻ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh cũng như chúng ta lúc ban đầu.” Và người truyền làm phép báp-têm cho họ nhân Danh Chúa Jêsus Christ.

129 Bây giờ, Phao-lô đi qua miền duyên hải phía tây thành Ê-phê-sô; ông tìm thấy một số người Báp-tít. Và họ có một—họ đã có một sứ đồ ở trên đó, sứ đồ trong Kinh Thánh, và tên là A-bô-lô. Ông là một luật sư, mới trở lại đạo, và ông đang chứng minh với dân sự rằng Chúa Jê-sus là Đấng Christ, bằng Kinh Thánh. Ông nói, “Đấng—Đấng Mê-si được cho là làm những việc nào đó. Người Này là Đấng Mê-si.”

130 Và họ có một đám đông người ở đó, và họ đang vui mừng, và đang la lớn, và có một thì giờ trọng đại về điều đó. A-qui-la và Prit-xi-la đi qua đó và gia nhập với họ, có tình thân hữu với họ. Họ không có giáo phái. Họ đang có sự thông công. Và vì thế họ thấy con người này là người vĩ đại, ồ, ông là người thông minh, một luật sư, và ông là—ông là một người thông minh. Vì vậy ông...Họ nói, “Này, ông, ông rất giỏi về những điều ông biết, nhưng chúng tôi có một anh em trẻ tuổi tên Phao-lô. Khi anh ấy đến, anh ấy đã có một số kinh nghiệm, anh ấy biết mình đang nói về điều gì. Anh ấy sẽ dạy anh đường lối của Chúa rõ ràng hơn, nếu anh thật sự ngồi lắng nghe anh ấy. Bây giờ, đừng cố đẩy điều gì đó ra khỏi anh ấy, bởi vì anh ấy sẽ không đứng im vì điều đó. Hiểu không? Nhưng anh chỉ—anh chỉ tiếp tục, lắng nghe anh ấy.”

131 Và Phao-lô đã đi qua. Ông lắng nghe họ, chăm chú ở trên đó.

Ông nói, “Điều đó rất tốt, nhưng từ khi anh em tin, đã nhận lãnh Đức Thánh Linh chưa, hỡi anh em Báp-tít?”

“Ồ,” họ nói, “chúng tôi chưa có Điều đó à?”

“Đừng nghĩ thế.” Thấy không?

“Ồ, tại sao?”

“Thôi được, anh em chịu phép báp-têm như thế nào?”

“Ồ, chúng tôi đã chịu phép báp-têm. Chúng tôi đã chịu phép báp-têm.”

132 “Ồ, ai đã làm phép báp-têm cho anh em? Và anh em chịu phép báp-têm cách nào?”

Kinh Thánh nói, “với điều gì.” Tiếng Hi Lạp, hay bản gốc, nói, “với cách nào.” Và đây nói, “với điều gì.” Nói, “Anh em đã chịu

phép báp-têm như thế nào?” Nói cách khác, “Anh em đã chịu phép báp-têm cách nào?”

¹³³ “Chúng tôi đã chịu phép báp-têm của Giăng Báp-tít, người cũng đã làm phép báp-têm cho Đức Chúa Jêsus Christ, cùng một hồ nước.”

Đó là phép báp-têm khá tốt, anh em chẳng nghĩ thế sao? Trông có vẻ điều đó có thể làm cho lúng túng lắm, phải không? Trông giống như nó có vẻ ổn lắm, nếu người đó bước vào nước với Đức Chúa Jêsus Christ của chúng ta và làm phép báp-têm cho Chúa Jêsus. Và Đức Chúa Trời đã phê chuẩn điều đó, cho đến nỗi Ngài giáng xuống trong hình thức Đức Thánh Linh và đi vào trong Ngài. Và Ngài phán, “Đây là Con yêu dấu Ta, trong người mà Ta vui lòng ngự vào,” ngay sau phép báp-têm đó. Đối với tôi phép báp-têm đó trông có vẻ ổn.

¹³⁴ Và Phao-lô nói, “Nó sẽ không có tác dụng nữa lúc này. Sẽ không có tác dụng nữa.”

“Tại sao không có tác dụng nữa?” Hiểu không?

“Anh em phải làm phép báp-têm lại.”

“Anh muốn nói rằng chúng tôi, đã chịu phép báp-têm của Giăng, người đã làm phép báp-têm cho Chúa Jêsus, phải làm phép báp-têm lại ư?”

“Đúng thế.”

Nói, “Chúng tôi phải chịu phép báp-têm lại như thế nào?”

¹³⁵ Ông nói, “Nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ.”

Và Phao-lô đem họ ra đó và làm phép báp-têm cho họ, hết thấy. Công vụ 19:5. “Và khi họ đã nghe điều này, họ chịu phép báp-têm lại, bấy giờ, nhơn Danh Chúa Jêsus Christ. Và Phao-lô đã đặt tay trên họ, và họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh.”

¹³⁶ Nếu Phao-lô đã buộc những người nam người nữ chịu phép báp-têm lại, nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ; nếu tôi đã rao giảng phúc âm nào khác, thế thì linh của tôi thì không giống như linh của Phao-lô. “Hãy biết rằng điều tôi viết cho anh em đây là mạng lịnh của Chúa.”

¹³⁷ Và bây giờ trong Ga-la-ti 1:8, Phao-lô nói, “Nếu một thiên sứ trên Trời đến, một thiên sứ sáng láng.” Ông đang nói về điều gì? Một sự mặc khải. Đáng ngợi khen Danh Chúa! Không phải là vấn đề sự mặc khải của anh em tốt như thế nào. Anh em nên nhớ lúc đầu của buổi nhóm chúng ta sáng nay, U-rim Thu-mim không? Nếu điều gì đó đến và bày tỏ nó một cách hoàn hảo; người đó là kẻ nói dối, người đó là thiên sứ giả, và người mà mang sứ điệp của mình là tiên tri giả. Có một cách duy nhất để chịu phép báp-têm, đó là như Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Nếu anh em chưa chịu phép báp-têm theo cách đó, thì có một nơi làm phép báp-têm đang chờ đợi. Đúng thế.

¹³⁸ Một cách sai lầm! Hãy tìm cho tôi một chỗ ở đó có người đã từng chịu phép báp-têm như danh của “Cha, Con, Thánh Linh.” Điều đó không có ở trong Bản Viết thiêng liêng. Đó là gì? Đó chỉ là giáo điều bắt đầu từ giáo hội Công giáo. Chúng ta có thể ủng hộ cho điều này. Chúng ta có sự dạy dỗ của các cha Nicene trọn vẹn. Chúng ta có lịch sử của nó. Chúng ta có tác phẩm *Hai Babylon* của Hiplop. Chúng ta có bản viết của Josephus. Chúng ta có tất cả những lịch sử cổ xưa. Và Josephus đã viết trong thời của Chúa Jêsus. *Hai Babylon* của Hiplop, đã viết sau đó. *Các Cha Tiên-Nicene* đã viết sau đó, trước khi hình thành giáo hội Công giáo. Và rồi giáo hội Công giáo đi vào, và đẩy hết thầy ra và tự, tiếp quản, và ngoại giáo Rô-ma trở thành Rô-ma giáo hoàng. Và ở đó họ đã đưa ra phép báp-têm giả, với sự rầy rức; và từ Danh của Chúa Jêsus, trở thành “Cha, Con, Thánh Linh.” Và Chúa Jêsus đã phán, dưới sự thần cảm Ngài ban cho Giảng trên đảo Bát-mô, “Người có một danh rằng người đang sống, nhưng mà là chết.” “Cha, Con, Thánh Linh” là một cái tên chết.

¹³⁹ Cho phép tôi nói với anh em một kinh nghiệm cá nhân nhỏ; nước Thụy Sĩ, Đức, và những nơi mà tôi đã có mặt.

Những người tiên đoán làm việc như thế nào? Các tà linh đi lại như thế nào? Tôi muốn anh em tin tôi, như là mục sư của anh em, bởi vì anh em là người mà tôi đang nói với. Ma quỷ đi lại trong danh “Cha, Con, và Thánh Linh.” Chúng cắt bộ lông, và mọi thứ, và ném phù chú cho nhau, qua danh của “Cha, Con, Thánh Linh,” gọi đó là ba cái tên cao quý. Mẹ của nó là các nhà

thờ Công giáo. Họ đi tới những bức tượng tầm thường này và quì gối xuống đó, và cắt bộ lông bằng cái kéo, và quay nó lại đằng sau, và ném phù chú trên những người lân cận của mình, và vôn vôn, ở đó họ bị thiêu đốt đến chết, và mọi thứ khác, vì điều đó.

¹⁴⁰ Ở Thụy Sĩ, tôi đứng đặt hai bàn tay trên trụ, như *thế*, nơi những người nam và những người nữ thật thà đã chết, khi người ta cắt lưỡi họ, và đốt mắt họ, và làm mọi thứ, bằng roi điện, giáo hội Công giáo tà dâm đó. Không chỉ thế thôi, nhưng những giáo hội Anh giáo đầu tiên, cũng vậy. Và những giáo hội Tin Lành các anh cũng đã làm giống như vậy. Và họ đã ném những câu phù chú kia, bằng “Cha, Con, và Thánh Linh.”

¹⁴¹ Anh em và mục sư của anh chị em, tôi đã có đặc—đặc ân cao quý, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, để bảo vệ những điều này, nhưng biết trực tiếp những gì tôi đang nói về. Nơi mà, một phụ nữ, đã đến nhà thờ này, lên án tôi và nói rằng, “Ông ta đang lừa phỉnh bằng thuyết duy linh.” Đức Chúa Trời trên Trời biết tất cả về điều đó. Tôi không thể lấy người nào...Tôi đã không...

¹⁴² Khi người ta nói với tôi rằng Pigalle đó, ở Paris, là một nơi có tiếng xấu như vậy, làm sao tôi biết? Tôi không bao giờ ở đó. Nhưng tôi đã đi xuống đó để tìm thấy nó đúng hay không. Tôi đã đem theo hai hay ba mục sư nữa và đi xuống đó thấy những người đàn bà đã cởi bỏ áo quần trên đường phố cùng những việc khác. Đó là sự thật.

¹⁴³ Làm sao tôi biết Rô-ma nằm trên bảy ngọn đồi? Làm sao tôi biết giáo hoàng có chữ VICARIVS FILII DEI? Phải có lời người của người nào khác nói về điều đó. Làm thế nào tôi biết giáo hoàng có đội vương miện ba tầng; quyền lực thi hành công lý của người thay thế Trời đất và địa ngục? Làm sao tôi biết điều đó cho đến khi tôi đã đi và thấy nó?

¹⁴⁴ Làm thế nào tôi biết có một Đức Chúa Trời hằng sống? Không ở dưới ảnh hưởng của hệ thống thần học của người nào đó, quan niệm tri thức nào đó của giai đoạn cảm xúc nào đó mà đã đi qua một thời đại đã hết, như những người ngoại đạo đã nói với chúng ta. Nhưng một ngày, xa tận nơi kia, tôi đã tìm thấy Ngài và nói chuyện với Ngài, mặt đối mặt. Điều đó đã làm nên những chuyện khác biệt. Hoàn toàn đúng.

¹⁴⁵ Thuyết duy linh làm việc qua “Cha, Con, và Thánh Linh.” Tôi đã đứng trong một buổi nhóm nơi mà những thầy phù thủy kia đang làm việc. Anh em đừng nghĩ chúng sẽ không thách thức anh em. Họ đứng đó. Họ ném một cái bàn lên trên không, và ném nó đi chung quanh; và vừa chơi đàn ghi-ta. Đứng ở đó, và họ muốn đuổi tôi ra ngoài. Tôi nói, “Ông sai rồi.” Và linh đó nói lại với họ, linh đang tự xưng mình là Đức Chúa Trời, đã nói rằng nó là Đức Chúa Trời. Tôi nói, “Sai. Đó là ma quỷ.”

Họ nói, “Ông này là người không tin.”

¹⁴⁶ Tôi đáp, “Tôi là người không tin thứ vớ vẩn này, bởi vì đó không phải thuộc về Chúa tôi. Đây là phép thuật. Điều này thuộc về ma quỷ.” Tôi nói, “Bây giờ, ở đây tôi sẽ thử Danh quyền năng mà tôi đã chịu phép báp-têm đó.” Tôi nói, “Nhơn danh của ‘các tầng Trời cao,’ hãy nói cho tôi biết sự thật.” Thậm chí không muốn trả lời tôi. Tôi nói, “Nhơn danh của ‘Hội thánh thánh khiết,’ hãy nói cho tôi biết sự thật.” Người đó không trả lời tôi. Tôi nói, “Nhơn danh ‘Cha, Con, và Thánh Linh,’ hãy nói với tôi sự thật.” Và người đó không trả lời tôi. Nhưng, tôi nói, “Nhơn Danh ‘Chúa Jêsus Christ,’ hãy nói cho tôi biết sự thật.”

¹⁴⁷ Người đó nói, “Vâng. Nó sai.” Đức Chúa Trời biết đó là sự thật. Vâng, thưa quý vị. Ồ!

Ồ, đức tin nơi Cha, đức tin nơi Con,
Đức tin nơi Đức Thánh Linh, ba này là Một;
Ma quỷ run sợ, tội nhân thức tỉnh;
Đức tin nơi Chúa Jêsus làm rung động bất cứ
điều gì.

Vâng, thưa quý vị. Hãy ở lại bên Danh ấy.

¹⁴⁸ “Các người có tiếng sống, nhưng mà là chết.” Giáo hội của quý vị đây. Nó đây.

¹⁴⁹ Hãy nghe. Có một người đàn bà đang ngồi...Có những phụ nữ xinh đẹp, tử tế đang ngồi trong nhà thờ này sáng nay. Những người nữ trẻ, tuổi trung niên, các bà lớn tuổi, hết thấy họ đều tốt đẹp. Họ là vợ của người nào đấy, con gái của ai đấy, người yêu của người nào đó, vân vân. Họ thì tốt, mỗi người. Có một Bà Branham đang ngồi đây. Hết thấy các chị, mỗi người, phụ nữ.

Nhưng chỉ có một Bà William Branham. Bà ấy là người đi về nhà với tôi. Bà ấy là người yêu dấu của tôi. Bà ấy là người đã nuôi các con tôi.

¹⁵⁰ Có nhiều giáo hội tốt đẹp trên thế gian ngày nay. Nhưng có một Bà Jêsus đã sanh ra những con người được tái sanh, chân thật, của Đức Chúa Trời. Anh chị em biết tôi muốn nói điều gì, phải không? Tên của Bà ấy không phải là Giám Lý. Tên Bà ấy không phải là Báp-tít. Tên Bà là Jêsus, Bà Jêsus. Chắc chắn, là Bà ấy. Bà đã sanh ra dân sự, không phải là những thuộc viên của giáo hội Giám Lý. Bà ấy không sanh ra giáo hội Báp-tít, hay Trưởng Lão, hoặc Công giáo. Bà sanh ra họ, sanh ra, và bén rễ và có nền tảng vững chắc trong Chúa Cứu Thế Jêsus. Bà ấy đấy. Đó là Bà ấy. Tôi rất vui mừng rằng tôi được ở với Bà. Bà là Hội thánh nhiệm mầu. Bà không có bất kỳ giáo phái nào. Bà không mang theo những danh tiếng to lớn lạ lùng và những tòa nhà lớn này. Bà gặp bất cứ nơi nào có những chi thể của Thân nhóm nhau lại. Họ thờ phượng bằng Tâm Thần và Lẽ Thật. Họ đã được định sẵn trước khi sáng thế.

Một lời Kinh Thánh nữa, và tôi hứa với các bạn tôi sẽ kết thúc. Và tôi sẽ để phần còn lại cho tối nay. Leo, anh có thể nắm được điều đó tối nay, vậy.

¹⁵¹ Chúng ta hãy đi đến sách Ê-phê-sô, chỉ một phút. Chỉ đọc một câu Kinh Thánh này, rồi tôi sẽ để nó lại với anh chị em. Chúng ta tìm thấy những gì Kinh Thánh nói lúc bấy giờ về điều này. Tôi sẽ lấy giáo sư lớn này, Phao-lô, mà là...Không hề có điều gì giống như ông. Ông là sứ đồ đối với Hội thánh Dân Ngoại. Được rồi. Lấy Ê-phê-sô 1.

¹⁵² Bây giờ chúng ta sẽ kết thúc, chỉ trong một vài phút. Hãy nghe điều này, thưa các bạn yêu dấu. Hãy nghe Phao-lô rao giảng với loại Hội thánh giống như vậy mà tôi đang giảng, sáng nay.

Phao-lô, sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ theo ý muốn của...(của giáo hội Trưởng Lão phải không? Hội thánh gì?) ...ý muốn của Đức Chúa Trời, gọi cho các thánh đồ (những người đã nên thánh) ở thành Ê-phê-sô,...

Bây giờ, nên nhớ, họ ở rải rác khắp thế gian. Nhưng, đây là nhóm người Ê-phê-sô, mà ông đang nói chuyện. Bây giờ, ông không nói chuyện với thế gian. Ông không nói chuyện với những thuộc viên của hội thánh địa phương. Ông đang nói chuyện trực tiếp với những thánh đồ. Chúng ta hãy xem.

...và cho những kẻ trung tín trong Đức Chúa Jêsus Christ:

Làm sao chúng ta đi vào trong Đức Chúa Cứu Thế Jêsus? “Bởi một Thánh Linh chúng ta đều chịu phép báp-têm,” đang sống trung tín. Làm sao anh em biết mình có Đức Thánh Linh? Có lẽ chúng ta sẽ tiếp tục về điều đó tới nay. Hiểu không? Được rồi.

...trong Chúa Cứu Thế Jêsus:

Nguyên xin ân điển ở cùng anh em, và sự bình an, từ nơi Đức Chúa Trời Cha chúng ta, và...từ nơi Đức Chúa Jêsus Christ.

Ngợi khen Đức Chúa Trời và Cha Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, Ngài đã xuống phước cho chúng ta đủ mọi thứ phước thiêng liêng ở các nơi trên trời...

¹⁵³ Anh em biết đấy, không phải la lớn lên nhiều. Không phải la hét nhiều. Điều đó ổn thôi; không có gì chống lại nó. Nó được lắm. Không mất thì giờ về điều đó. Nó cần có một—một tấm lòng đầu phục, đồng ngồi tại các nơi trên Trời, dự tiệc về những việc của Thánh Linh. Và Thánh Linh đãi tiệc gì, cảm xúc chẳng? Tất cả đều không phải. Nó mang lại cảm xúc. Hiểu không? Nhưng anh em có thể...

¹⁵⁴ Hãy nhớ. Anh em còn nhớ khái tượng về mưa và lúa mì, cỏ dại không? Nên nhớ. Khi một cơn mưa đến lúc cần, có một ít cỏ gai, nó gục đầu xuống; lúa mì cúi đầu xuống. Khi mưa đến, cả hai đều nhảy lên và la lớn. Cùng một cơn mưa. “Nhưng bởi bông trái của nó mà anh em sẽ nhận biết chúng.” Hãy xem.

Nguyên xin ân điển ở cùng anh em,...từ—từ nơi Đức Chúa Trời Cha chúng ta,...

Bây giờ, hãy theo dõi. “Theo như...” Câu thứ 4 nào.

Theo như Ngài đã chọn chúng ta trong Ngài...

Ở buổi nhóm phục hưng vừa rồi chẳng? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Hả? [“Không.”] Khi chúng ta trở nên thuộc viên của Báp-tít hay là Giám-...? Không. “Đã chọn,” trước khi họ đã có buổi nhóm. Vâng.

...trước khi sáng thế...

Ngài đã chọn chúng ta ngay lúc đó. Không, chúng ta không chọn Ngài. Ngài đã chọn chúng ta. Hiểu không? Ngài đã chọn chúng ta trước khi sáng thế.

...đặng làm chúng ta nên thánh...

¹⁵⁵ Chúng ta nên thánh như thế nào? Không qua những gì chúng ta đã làm, nhưng những gì Ngài đã làm cho chúng ta, bởi vì chúng ta không thể làm được. Làm sao anh chị em có thể làm con lợn trở thành con chiên? Anh Roy, anh ấy nuôi, cả chiên và lợn. Anh em không thể—anh em không thể—anh em không thể pha trộn chúng với nhau. Con lợn chỉ...nó đi quanh quần ở đó và ăn hết thảy các thứ nó có thể ăn được. Nó sẽ đi ra phía đông phân và ăn dây búng. Thế đây, anh em không cảm thấy tồi tệ gì về điều đó. Anh em nghĩ rằng con lợn ấy hoàn toàn đúng. Nó chỉ là con lợn tốt. Chỉ thế thôi. Nhưng anh em không thấy con chiên ở gần đây. Nó không thể mời con chiên qua ăn tối; chiên sẽ không đến. Không. Việc gì vậy? Bởi vì, nó là con lợn. Anh em đi đến nói với nó rằng nó sai rồi. “Chúc tụng Đức Chúa Trời, tôi là con heo. Anh cứ giữ lập trường riêng của anh đi. Anh đi xuống đó, là một kẻ cuồng tín thánh nếu anh muốn.” Anh em đấy.

“Nếu các người yêu mến thế gian hay các vật thuộc về thế gian, thì tình yêu thương của Đức Chúa Trời không ở trong các người,” Lời đã nói.

¹⁵⁶ Bây giờ, không vì tôi bỏ ăn phân, đã làm tôi khác hẳn con lợn, đấy, đã làm cho tôi không phải là con lợn nữa. Điều đó không phải. Nhưng bản chất tôi đã thay đổi. “Ồ, họ đặt một hàng rào chung quanh, tôi nghĩ. Họ chặn không cho vào. Tôi không cho là họ làm *điều này*”? Ồ, không. Anh em không lấy đi trở ngại gì hết. Anh em chỉ được tái sanh. Chỉ thế thôi. Anh em chỉ được biến đổi. Đúng thế.

¹⁵⁷ Nhưng nếu anh em có thể lấy linh chiên ra khỏi—ra khỏi con chiên đó và đặt nó vào trong con lợn; chiên đó sẽ làm việc giống như vậy. Con lợn sẽ làm việc giống như linh chiên ở trong nó sẽ làm, và chiên đó sẽ quay trở lại đi quanh quần và làm những việc giống như con lợn đã làm.

Vậy thì anh em thấy, những con lợn, anh em ở đâu? Hiểu không? Điều đó hoàn toàn chính xác. Đúng thế. Hiểu không? Anh chị em cứ đi ra và yêu những gì thuộc về thế gian, mặc đồ ngắn và làm hết thảy điều này. Cứ làm đi, cho thấy mình là gì.

¹⁵⁸ “Các người sẽ nhờ những trái nó mà nhận biết được. Nào có ai hái trái vả nơi bụi gai?” Hiểu không? Không, không. Anh em hái trái vả nơi cây vả. Anh em hái trái táo ở cây táo. Anh em lấy gai ở bụi gai. Đúng thế.

Bây giờ, hãy nghe thật kỹ lúc này.

Đã định trước cho chúng ta được trở nên địa vị làm con bởi Đức Chúa Jêsus Christ cho chính Ngài, theo ý riêng của Ngài, theo ý tốt của—của Ngài,

Đã định trước cho chúng ta, để những sự khen ngợi về sự vinh hiển của Ngài về ân điển Ngài, mà Ngài đã làm cho chúng ta có thể được thừa nhận trong Con yêu dấu Ngài.

¹⁵⁹ Ai đã làm điều đó? “Bởi vì tôi bỏ uống rượu không? Bởi vì tôi bỏ hút thuốc không?” Không. Ngài đã làm điều đó. Ngài đã tạo nên tôi, trước khi sáng thế, được thừa nhận trong sự hiện diện của ân điển Ngài. Tôi đã không làm gì cả. Không hề làm việc gì về điều đó. Không liên hệ gì với điều đó.

Tôi là con lợn, lúc ban đầu. Tôi là một tội nhân, sanh ra trong một gia đình say rượu, lớn lên trên một nhà máy rượu, ngồi trên những thùng rượu, thật hổ thẹn. Đúng thế. Người nấu rượu lậu Kentucky, không hề mang giày cho đến khi tôi là một thanh niên to lớn. Tóc để dài xuống cổ, ngồi trên những thùng rượu, làm rượu lậu.

Tuy nhiên, Đức Thánh Linh đến với tôi, lúc bảy tuổi, phán rằng, “Người đừng đụng đến một giọt nào. Và đừng làm chuyện ngu ngốc với những cô gái tầm thường ở ngoài đó. Và đừng hút

thuốc hay nhai thuốc lá.”Ồ, chao ôi! Đó là gì? Ý định tốt lành của Cha, trước khi sáng thế, rằng Ngài muốn sai tôi đi rao giảng Phúc âm và chữa chữa Ngài. Đức Chúa Trời đáng được chúc tôn Ngài và, mãi mãi, và Danh cao quý đó! Tôi sẽ ở lại bên Kinh Thánh Ngài, chìm lắng hoặc chết đuối, được ưa thích hay không được ưa thích. Bất cứ ai yêu mến tôi, hay không, tôi cũng sẽ làm vui lòng Ngài. Tôi muốn làm điều mà làm vui lòng Ngài.

¹⁶⁰ Nếu Báp-tít từ bỏ tôi, Giám Lý; Ngũ Tuần, dựa trên “chứng cứ ban đầu của họ, nói tiếng lạ, là Đức Thánh Linh.” Đó là lý do chúng ta không phải là Ngũ Tuần. Chúng ta không tin rằng việc nói tiếng lạ khiến cho anh em đầy dẫy Đức Thánh Linh, không khác gì hơn chúng ta tin rằng sống trong một cái chuồng sẽ làm cho anh em thành con lợn. Không, thưa quý vị. Không hơn chúng ta tin rằng sống trong một—một cung điện nhà vua sẽ làm cho anh em trở thành vua. Không! Anh em có thể là một đầy tớ. Hiểu không? Anh em có thể là bất cứ cái gì. Không, thưa quý vị.

¹⁶¹ Chúng ta tin rằng anh chị em nhận lãnh Đức Thánh Linh bằng kinh nghiệm, không phải bằng quan niệm tri thức hoang đường của những lời Kinh Thánh, nhưng bằng kinh nghiệm mà chỉ một mình anh em biết. Vậy thì, nếu anh em muốn biết đó có phải là Đức Thánh Linh không, hãy nhìn xem mẫu mực đời sống anh em sau đó. Nó sẽ nói cho biết loại linh gì đi vào trong anh em.

¹⁶² Anh em có thể nói tiếng lạ và có thể không. Nhưng tại sao những người Ngũ Tuần lại làm những việc kinh khủng như vậy? Hãy nắm bắt điều đó. Tại sao người Ngũ Tuần làm điều đó? Tại sao? Bởi vì, từ ban đầu, khi Đức Chúa Trời bắt đầu phục hồi lại, bốn mươi năm trước đây, mang lại những ân tứ, người nào đó bắt đầu nói tiếng lạ. Và nói tiếng lạ là ân tứ nhỏ nhất, theo như sự dạy dỗ của Phao-lô, trong toàn bộ chùm ân tứ. “Ân tứ nhỏ nhất trong tất cả những ân tứ, là việc nói tiếng lạ.” Và ngay sau khi họ làm điều đó, hết thảy họ đều có cảm xúc và lập thành một giáo phái, và gọi là Hội đồng Tổng liên Hội, là Hội Phúc Âm Ngũ Tuần.

¹⁶³ Bây giờ, tôi đã nói chuyện với một số người giỏi nhất của họ, những nhà thần học giỏi nhất, và họ nói, “Anh Branham, anh

đúng. Nhưng chúng tôi có thể làm gì bây giờ? Nếu chúng tôi dấy lên chống lại điều đó, chúng tôi có thể bị đuổi ra ngoài. Và giáo hội chúng tôi sẽ nghĩ gì về chúng tôi? Khi mà, chúng tôi đã dạy họ trong nhiều năm, chúng tôi đã dạy họ trong nhiều năm, rằng, ‘Chúng cố về Đức Thánh Linh là nói tiếng lạ.’ Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi thay đổi điều đó lúc này?” Đó là sự nguyên rủa của giáo phái.

Chúc tạ Chúa! Chúng ta không có giáo phái. Chúng ta nhận lấy Nó, thật đúng như Thánh Linh dẫn dắt.

Phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh là một kinh nghiệm cá nhân.

¹⁶⁴ Tôi đã thấy người ta nói tiếng lạ. Tôi đã thấy những mục phù thủy và thầy phù thủy. Bất cứ nhà truyền giáo nào cũng biết như vậy, đó là từng liên hệ với yêu thuật và ma quỷ. Tôi đã thấy họ đứng và nói tiếng lạ, và hát bụi đất lên phía sau đầu họ, và lấy cây giáo đâm vào chính mình, và nói tiếng lạ và thông giải nó. Và anh em nói đó là Đức Thánh Linh à? Chắc chắn, không phải. Đó là ma quỷ.

Chúa Jêsus không bao giờ nói, “Bởi việc nói tiếng lạ mà các người sẽ nhận biết họ,” nhưng, “Bởi những trái nó mà các người nhận biết được.” Và Ê-phê-sô 5:1 nói, rằng, “Bông trái của Thánh Linh là tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, nhẫn nại, nhu mì, trung tín, tiết độ.” Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh em đấy.

¹⁶⁵ Bây giờ, nếu anh em là tín đồ Giám Lý, những loại bông trái kia đi theo anh em, và anh em không dễ dàng nổi nóng, để chiến đấu với lửa; nếu anh em có sự nhẫn nại, vì anh em có tình yêu thương, và anh em lưu tâm đến mọi người; nếu tình yêu thương đầu tiên của anh em là Đấng Christ, tình yêu thứ hai của anh em là người bạn của mình, hãy để tình yêu thứ ba của anh em, lắng xuống như thế; nếu anh em cứ hoạt động, có sự nhịn nhục, nhân từ, nhẫn nại, trung tín. “Chà,” anh em nói, “Thánh Linh của Chúa ở trên tôi. Và có sự chữa lành Thiêng liêng. Đức Thánh Linh không hề thay đổi ngày nay.”

166 Nào, anh em nói, “Chờ một chút. Tôi được dạy dỗ trong hội thánh của Đấng Christ. Những ngày phép lạ đã qua rồi.” Anh em có một con quý. Đúng thế.

Anh em nói, “Thôi được, chúng tôi đã chịu phép báp-têm. Trong Kinh Thánh, không có chuyện chịu phép báp-têm như là nhơn danh ‘Cha, Con, Thánh Linh.’ Tôi thấy nó đúng ngay lúc này. Nó ở trong Kinh Thánh. Đó là Danh Chúa Jêsus. Mọi chỗ, đều là Danh Chúa Jêsus.”

167 “Hãy đợi đấy, chúng tôi sẽ đá anh ra khỏi các Hội chúng.” Anh em cúi đầu xuống thật nhanh xuống với điều đó, anh em đã có linh giả dối trong người. Anh em đang lắng nghe sự dạy dỗ giả hay tiên tri giả.

168 Bây giờ, anh em cứ tìm một chỗ mà ở đó họ từng chịu phép báp-têm, nhơn danh của “Cha, Con, Thánh Linh,” và tôi sẽ từ chối với anh em. Tôi sẽ chỉ cho anh em, mọi chỗ, người ta được làm phép báp-têm nhơn Danh Chúa Jêsus. Bây giờ, ai đúng, các Hội chúng hay Kinh Thánh?

169 Nếu anh em nói, “Ồ, tôi đã chịu rảy nước. Tạ ơn Đức Chúa Trời, điều đó thật tốt cho tôi. Anh thật sự không đủ trình độ. Tôi nói cho anh biết, rảy nước họ. Đổ nước hay dim mình xuống, có khác nhau gì đâu?”

Tôi không quan tâm điều đó—trông giống như cái gì. Kinh Thánh đã nói chịu phép báp-têm. Và *báp-têm* có nghĩa là “được dầm mình.”

Anh em nói, “Nó khác nhau điều gì?”

170 Ồ, điều gì xảy ra nếu—nếu Đức Chúa Trời đã phán bảo Môi-se, “Hãy cởi giày ra; người đứng trên đất thánh”; Môi-se nói, “Điều đó quá nhiều phiền phức. Tôi sẽ chỉ cởi mũ ra; phải tháo dây giày ra”? Nó sẽ thật sự tốt không? Không, thưa quý vị. Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ phán với ông cho đến khi ông cởi giày. [Anh Branham gõ trên bục bốn lần—Bt.]

Và Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ phán với hội thánh cho đến khi nó trở lại với sấm ngữ và những nguyên tắc mà Đấng Christ đặt ra, và không được lập giáo phái bằng cảm xúc hay giáo phái nào đó để lôi cuốn nó cách *này* và cách *kia*. Họ sẽ phải

trở lại tin vào những phép lạ, tin vào những dấu hiệu, tin vào Đức Thánh Linh, chịu báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ, và tất cả những điều này. Họ sẽ phải trở về với Điều đó, hay Đức Chúa Trời sẽ không phán với họ. Điều đó hoàn toàn chính xác. Đó là chỗ của hội thánh.

¹⁷¹ Đó là lý do chúng ta không phải là những giáo phái. Điều đó hoàn toàn chính xác tại sao chúng ta không thuộc về giáo phái.

Chúng ta tin Kinh Thánh. Và rồi có nhiều điều ở trong Đó mà chúng ta không biết; nhiều điều về nó. Nhưng, “Chúng con đang đứng công khai, Chúa Jêsus ôi. Chỉ bày tỏ Nó.”

Và chúng ta sẽ bước đi trong Ánh Sáng, là Ánh
Sáng thật đẹp đẽ,
Đến từ giọt thương xót rức rỡ;
Chiếu sáng chung quanh chúng ta, ngày và
đêm,
Chúa Jêsus, là Sự Sáng của thế gian.

Không phải Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão; nhưng, Chúa Jêsus, Sự Sáng của thế gian.

Hết thấy các thánh đồ của Sự Sáng tuyên bố,
Chúa Jêsus, là Sự Sáng của thế gian;
Lúc ấy chuông Thiên đàng sẽ ngân vang,
Chúa Jêsus, là Sự Sáng của thế gian.

Mọi người, hãy ở trong sự thờ phượng bây giờ.

Chúng ta sẽ bước đi trong Sự Sáng, đẹp đẽ...
(Cứ giữ điều đó một phút, đấy.)
Đến từ những giọt thương xót rức rỡ;
Chiếu quanh hết thấy chúng ta, ngày và đêm,
Chúa Jêsus, là Sự Sáng của thế gian.

¹⁷² Anh em chẳng thà có Chúa Jêsus và Lời Ngài, còn hơn có bất cứ ý tưởng giáo phái nào về điều đó không? Bao nhiêu người thà có Chúa Jêsus và Lời Ngài? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Nào, hãy tìm một chỗ trong đây ở đó Đức Chúa Trời đã lập một giáo phái. Tìm một chỗ Ngài từng đặt để một thầy giảng nữ hay đã phong chức cho người nữ, trong lời Kinh Thánh. Hãy tìm xem chỗ nào mà người nào đó đã từng được làm phép báp-têm

bằng cách rảy nước hay đổ nước. Hãy tìm xem chỗ nào mà người nào đó đã từng chịu phép báp-têm nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ, bất cứ ở đâu, bất cứ điều gì khác ngoài nhưn Danh Chúa Jêsus Christ; không phải “Cha, Con, Thánh Linh.” Hãy tìm xem ở đâu một người từng chịu phép báp-têm nhưn danh “Cha, Con, Thánh Linh.” Hãy đến chỉ cho tôi. Ở đâu, mọi người đều chịu phép báp-têm nhưn Danh Chúa Jêsus.

173 Bây giờ chúng ta sẽ đi vào những điều sâu xa hơn điều này bây giờ. Bây giờ chúng ta sẽ đi vào “chứng cứ ban đầu,” và vân vân, và để thật sự thấy nó ở đâu.

Bây giờ, nếu họ dạy trái ngược với điều đó, thì họ đang dạy những điều không có trong Kinh Thánh.

174 Nên nhớ, tôi đang hỏi anh em một nơi nào mà từng có một giáo phái. Cứ chỉ cho tôi một chỗ. Thế thì người nào đó không đúng. Tôi sẽ không hỏi có một ở *đây* và một ở *trên đây*, có lẽ, nếu một chỗ khác đã không có. Tôi đang chỉ cho anh em. Hãy chỉ cho tôi một chỗ đã từng có một giáo phái, ba trăm năm sau cái chết của sứ đồ cuối cùng. Hãy chỉ cho tôi có một giáo phái ở đâu có một giáo phái ngoài giáo hội Công giáo bắt đầu điều đó. Hãy chỉ cho tôi một chỗ mà Kinh Thánh không lên án những giáo phái. Thế thì tại sao anh em lập giáo phái?

175 Hãy chỉ cho tôi một chỗ, nào, một chỗ, một chỗ mà người nào đã từng được rảy nước, cho sự tha tội mình. Và tôi không muốn nói chỉ một chỗ ở *đây* và ở *đó*. Bây giờ hãy chỉ cho tôi một chỗ trong toàn bộ Kinh Thánh. Hãy chỉ một chỗ trong toàn bộ Kinh Thánh ở đó có người đã từng chịu đổ nước, để được tha tội mình. Hãy chỉ cho tôi một chỗ ở đó có người đã từng chịu phép báp-têm nhưn danh của Je-...Cha, Con, Thánh Linh. Chỉ một chỗ, một người, ở đó một người từng chịu phép báp-têm nhưn danh “Cha, Con, Thánh Linh.”

Hãy chỉ cho tôi một chỗ ở đó Đức Chúa Trời đưa một nữ thầy giảng vào trong hội thánh, hoặc nói họ là vậy. Nó ở đâu?

Đó là một thách thức lớn. Nhưng tôi muốn tìm ra vấn đề của anh em, lúc này, đang đặt trên bục giảng, chỉ cho tôi thấy ở đâu có những điều này; tối nay, tôi sẽ xin lỗi. Nếu không, thế thì nếu

anh em không đáp ứng những đòi hỏi này, thế thì tại sao không đáp ứng chúng? Hãy đến là một trong chúng ta. Anh em, có tiềm năng, dù thế nào đi nữa.

¹⁷⁶ Nếu tên của anh em có trong Sách Sự Sống của Chiên Con, anh em sẽ bước đi trong Sự Sáng, anh em sẽ thấy Sự Sáng. Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ Nó, và anh em sẽ bước đi trong Nó. Điều đó hoàn toàn chính xác. Hiểu không?

¹⁷⁷ Vậy thì điều gì? Tôi không đem anh em trở lại với một giáo hội. Tôi đang đem anh chị em trở về với Kinh Thánh. Bây giờ, Phao-lô đã nói gì? Phao-lô đã nói gì? “Nếu có một thiên sứ trên trời truyền cho anh em một điều gì khác hơn tin lành *Này*, thì người ấy đáng bị nguyên rủa.”

¹⁷⁸ Đức Chúa Trời đã phán, “Lời loài người là lời dối trá, và Lời Ta là Lẽ thật.” Vì thế tôi không quan tâm bất cứ giáo hội nào nói gì, Ngũ Tuần, Báp-tít, Trưởng Lão. Lời Đức Chúa Trời là Lẽ thật. Tại sao họ bắt đầu điều này? Vì lý do giáo phái.

¹⁷⁹ Hội Phúc Âm Ngũ Tuần, ngày nay, sẽ đưa ra bất cứ điều gì, hoàn toàn tận tâm lòng của những giáo sư vĩ đại của họ, nếu họ không hề bắt đầu giáo điều của “chứng cố ban đầu: việc nói tiếng lạ.” Họ biết điều đó sai. Nó sẽ không đứng vững được. Chắc chắn sẽ không. Tôi có thể chứng minh với anh em bằng Kinh Thánh của Đức Chúa Trời rằng anh em không nhận lãnh Đức Thánh Linh bằng việc nói tiếng lạ. Nó không có ở trong Đây. Ô, anh em suy nghĩ; đúng thế, chắc chắn. Nó đã chép rất gần gũi đến nỗi có thể lừa dối chính những người được Chọn. Hiểu không?

“Ngài đã giấu điều đó khỏi những cặp mắt của những người khôn ngoan và sáng dạ, mà tỏ ra cho các con trẻ hay.” Đó là sự mặc khải thuộc linh. Anh em nhìn xem sự bày tỏ đụng vào nó, và xem nó thấy nó sáng sửa ra. Đấy, anh em đấy. Hiểu không? Đó là việc mà anh em cần nhìn thấy, thưa bạn, đấy, là ở đó.

¹⁸⁰ Chúng ta cảm tạ Đức Chúa Trời vì Đức Thánh Linh là Giáo sư lớn của chúng ta. Và Ngài không hoàn toàn đi ra và nhận ý kiến thần bí cũ kỹ tầm thường nào đó, và mang nó lên đây và nói, “Ồ, halêlugia! Nó ở đây này, đúng, được chép ở ngay đây. Halêlugia!” Đức Thánh Linh trở lại và mang điều đó xuống ngay qua lời Kinh

Thánh, đặt nó xuống hoàn toàn, đúng qua lời Kinh Thánh. Hiểu không? Đó là khi anh em đã có được Lễ thật. Điều đó chính xác. “Vì giềng mối phải thêm giềng mối, và hàng thêm hàng.” Đó là cách Kinh Thánh đã nói để làm điều ấy.

181 Anh em nói, “Anh kết tội giáo phái không?” Không, thưa quý vị. “Anh lên án những vị nữ truyền đạo không?” Không, thưa quý vị. “Anh lên án việc nói tiếng lạ không?” Không, thưa quý vị. “Anh lên án những người chịu báp tem trong danh của ‘Cha, Con, Thánh Linh?’” Không, thưa quý vị. Không thưa quý vị. Nhưng, tôi nói, nếu họ biết tốt hơn lúc này, Đức Chúa Trời sẽ bắt họ chịu trách nhiệm nếu họ không đi theo trong Ánh Sáng đó. Anh em có thể không biết điều đó cho đến ngay lúc này, nhưng anh em biết nó từ bây giờ. Hiểu không?

Vậy thì, nếu anh em không nghĩ Nó đúng đắn, hãy nghiên cứu Kinh Thánh. Rồi tìm thấy địa vị của mình, và trở về và đặt nó trên bàn này tối nay, và chúng ta sẽ thấy nó đúng hay không. Rồi anh em hãy đi xem xét Nó, với một tâm trí rộng mở, tấm lòng rộng mở.

182 Bây giờ, mà, bây giờ, sự dạy dỗ này giống như điều này dành cho Đền tạm Branham, đây, điều này ở đây, ở ngay đây. Không có...

183 Tôi ước mong nó không phải là “Đền tạm Branham.” Tôi mong nó được gọi là “Đền tạm,” không có ngay cả tên tôi gắn liền sau nó.

184 Tôi đang chuẩn bị giao nhà thờ này...Hết thảy anh em đều biết, khi chúng ta mua nó, tôi đã mua nó khi tôi làm việc cho Công ty Dịch vụ Công Cộng. Và đã xây dựng nhà thờ này ở đây, và chỉ gọi nó như thế bởi vì Anh Seward đó và những người khác đã gắn tên tôi với nó khi họ đưa vào chứng thư ở dưới đó. Ngay sau khi tôi có thể làm cho sáng tỏ điều này rằng nhà thờ này mà chúng ta đang ở trong bây giờ, nhà thờ này sẽ được chuyển giao cho, một cộng đồng này, và thật sự được tặng cho; hãy lấy tên tôi ra khỏi nó.

185 Tôi không nghĩ tên tôi nên có trên nhà thờ đó. Nó không nên là một “Đền tạm Branham.” Chỉ nên là một nhà thờ, “Nhà thờ

của Đức Chúa Jêsus Christ,” hay điều gì giống như thế. “Đền tạm của Chúa,” đây, “Nơi cư ngụ,” “Nhà cầu nguyện,” hay cái gì đó, khác, được cho một cái tên nào đó. Hãy để hội chúng chọn tên của họ. Tên tôi, tôi—tôi chỉ là một con người. Tên tôi không xứng đáng được gắn với tên nhà thờ này, chẳng là gì cả. Lý do có tên tôi đặt trên nhà thờ này, bởi vì tên tôi đã có trong chúng thư, nói, “Billy Branham.” Hiểu không? Và nó không nên có ở đó. Không, thưa quý vị. Nó nên là một nhà thờ cộng đồng. Điều này, điều này nên được có với hội—hội chúng ở đây.

¹⁸⁶ Và nhà thờ này có thẩm quyền. Không có ban trị sự hay ban chấp sự sẽ nói cho anh em biết điều gì để làm. Hội thánh này, bỏ phiếu toàn bộ, nói cho anh em biết điều gì để làm. Điều đó hoàn toàn chính xác, nếu có một quyết định.

¹⁸⁷ Nếu anh em không thích mục sư của mình, và có hai hay ba người có điều gì đó chống lại mục sư, họ không thể đứng lên với những chấp sự, nghị viên của họ, họ chỉ dựa trên những gì chức vụ họ có ở đây. Họ chỉ có được một phiếu bầu. Chỉ thế thôi. Nếu người đó là phụ tá mục sư, người đó chỉ có một phiếu. Người đó thật sự giống y như tín đồ bình thường ngồi phía sau đó. Toàn bộ sự bỏ phiếu của hội thánh giải quyết vấn đề. Và đúng thế. Điều—điều đó đúng. Không chấp sự nào đuổi mục sư ra ngoài, hay là không mục sư nào đuổi ban chấp sự ra ngoài. Hội thánh làm điều đó, trong sự bỏ phiếu chung cho toàn bộ công việc.

¹⁸⁸ Tự nó đã có thẩm quyền. Chúng ta không có những giám mục. Chúng ta không có những tổng giám sát. Chúng ta chỉ có Chúa Jêsus. A-men! Ngài là Giám Mục. Ngài là Đấng Tổng Giám Sát. Ngài là Mục Sư Trưởng. Ngài là Vua. Ngài là Chúa. Ngài là Đấng Chữa Lành. Ngài là Mọi Sự trong Mọi Sự. Và chúng ta chỉ là những thần dân của Ngài, đang bước đi trong Sự Sáng. A-men.

¹⁸⁹ “Và Ngài đặt để một số trong Hội thánh.” Gì vậy? “Trong Hội thánh,” trong Thân thể. “Đặt một số người ở trong đó.” Gì vậy?

“Trước tiên là những sứ đồ,” đó là những nhà truyền giáo. Chúng ta có một người ở trong nhà thờ lúc này, một chàng trai trẻ đang ngồi phía sau đó, một trong những người bạn của tôi, người anh em, tôi gọi anh ấy là Creech Jefferies. Đó là sự kêu gọi đầu tiên, cao quý nhất, một nhà truyền giáo. Anh em nói, “Sứ đồ

là một nhà truyền giáo ư?” Tất nhiên rồi. Hãy đi tìm xem trong tự điển và tìm thấy *sứ đồ* có nghĩa là gì; có nghĩa là, “người được sai ra đi.” Hãy đi tìm xem, và *nhà truyền giáo* có nghĩa là, “người được sai đi.” Cùng một điều. Phẩm chức cao nhất là một nhà truyền giáo đi lại khắp bốn biển cho Chúa Jêsus. Chức vụ cao, “Trước tiên là các sứ đồ.”

¹⁹⁰ “Thứ hai, các nhà tiên tri.” Nhà tiên tri là gì? Một người nhìn thấy. Không phải người mà làm ra...

Không một sứ đồ là người nhận biết mình như một nhà truyền giáo mà lại ở nhà, ngoài người thật sự là một nhà truyền giáo.

Và một tiên tri, người nhìn thấy.

¹⁹¹ Các sứ đồ, các nhà tiên tri, các giáo sư, các nhà truyền bá phúc âm, các mục sư, đó là những gì gồm có trong Thân thể.

Trong một chi thể đó, có chín bông trái thuộc linh. Một trong số đó là sự khôn ngoan, sự hiểu biết, sự chữa lành Thiêng liêng, việc nói tiếng lạ, sự thông giải tiếng lạ, tất cả những ân tứ khác trong một chi thể.

Và những sứ đồ, mục sư, giáo sư, và nhà truyền bá phúc âm này, hết thảy ở đây chắc chắn rằng, trong những ân tứ này đang hoạt động đúng đắn. [Anh Branham bập ngón tay của mình một lần—Bt.] Nếu họ tìm thấy điều gì đó sai trật dấy lên, họ nhanh chóng lên án nó, bởi vì nó không phù hợp với Kinh Thánh.

Hãy để người nào đó đến gần, nói, “Chúc tạ Đức Chúa Trời, tôi có dầu trong tay mình. Nhìn *đây*. Anh biết không, tôi—tôi—tôi tin tôi có Đức Thánh Linh, và tôi có dầu trong tay.”

¹⁹² Anh em sẽ nghe người nào đó nói, “Đó không thuộc về lời Kinh Thánh.” Đúng thế. “Chúng ta hãy lấy điều đó và đi vào phòng ở đây. Chúng ta hãy nghiên cứu lời Kinh Thánh qua đó. Tổ cho tôi thấy lời Kinh Thánh nói điều đó ở đâu, chứng cứ của Đức Thánh Linh.”

¹⁹³ Người thì nói, “Ồ, tôi nói tiếng lạ. Tôi có Điều đó.”

“Hãy chỉ cho tôi thấy trong Kinh Thánh đó là chứng cứ của Đức Thánh Linh.” Đúng thế.

194 “Ồ, Chúa đã kêu gọi tôi giảng,” một phụ nữ nào đó nói.

“Hãy chỉ cho tôi thấy trong Kinh Thánh người nữ đã làm thế.” Vâng.

195 “Ồ, tôi biết Chúa đã bảo tôi. Ngài đã chúc phước cho tôi tối hôm ấy tôi đã chịu phép báp-têm nhưn danh ‘Cha, Con, Thánh Linh.’”

“Hãy chỉ cho tôi thấy trong lời Kinh Thánh chỗ mà anh em được cho làm điều đó.”

196 “Ồ, tôi hoàn toàn tốt như bất cứ ai khác, và tôi là Giám Lý, hay Báp-tít, hay là Trưởng Lão. Tôi là Ngũ Tuần.”

“Hãy chỉ cho tôi thấy lời Kinh Thánh ở đó Đức Chúa Trời đã phán điều đó.” Hiểu không? Đúng thế. Nó không có.

197 Bây giờ, có một thách thức rộng lớn đối với anh chị em thuộc viên đèn tạm này. Đó là một thách thức rộng lớn. Nào, nếu anh em thấy một điều mà nghĩ rằng nó sai, như tôi đã nói sáng nay, một điều mà trái ngược với Kinh Thánh này, anh em buộc lòng phải đặt nó trên bục giảng này tối nay. Đúng thế. Anh em mang nó và đặt nó ở đây. Hãy tỏ cho tôi lời Kinh Thánh, câu trong Kinh Thánh mà có một giáo phái, mà Chúa Jêsus đã lập một giáo phái, hay điều nào trong những điều này mà tôi đã dạy. Ở đó Ngài đã phong chức và đặt để một người nữ trong hội thánh, như là thầy giảng; ở đó Ngài đã từng định việc rảy nước, đổ nước; hay—hay bất kỳ loại nào trong những thứ mà tôi vừa nói. Hãy để điều đó ở đây.

Sau đó, tối nay, chúng ta sẽ đi vào, ý Chúa, với “phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh,” và vào “dòng dõi con rắn, và dòng dõi người nữ.” Được rồi. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Bao nhiêu người cảm thấy dễ chịu?

Ồ, tôi thấy thích được chuyển đời,

Ồ, tôi thấy thích được chuyển đời;

Nào hãy hát thật êm dịu với Chúa.

Nhà trên trời tôi sáng láng tốt đẹp thay,

Và tôi thấy thích được chuyển đời.

Ồ, tôi thấy thích được chuyển dời, dời chỗ,
 Ồ, tôi thấy thích được chuyển dời, dời chỗ;
 Nhà trên trời tôi sáng láng tốt đẹp thay,
 Và tôi thấy thích được chuyển dời.

[Băng trống—Bt.]

198 Bây giờ, có một điều từ khi tôi có mặt trong thời gian nghỉ ngơi này trong vài tuần qua, tôi đã thấy, đó là điều khiến tôi bối rối. Và tôi muốn thú nhận điều đó bây giờ với hội thánh của tôi. Tôi ngồi ở phía sau cây mai châu và cây sồi kia, dưới đây để học hỏi, “Tôi đã làm lỗi gì trước tiên? Điều gì đã làm tôi hành động sai trật? Nó là gì?” Anh em biết tôi tìm thấy điều gì khiến tôi sai không? Đó là việc quá hăng say về điều gì đó. Anh em biết điều đó không? Anh em có thể cố gắng tốt đẹp, và cố gắng làm tốt, và rồi anh em có thể là quá tốt. Và tôi cứ để cho nhiều người đẩy tôi đi khắp nơi. Hiểu không?

Họ sẽ nói, “Ồ, Anh Branham, anh đi qua đây. Chúa đã bảo tôi nói với anh điều này.”

“Ồ, được lắm, thưa anh, tôi đến đây.”

“Ồ, Anh Branham, anh đừng qua *đó*, hãy qua *đây*.”

199 “Ồ, có lẽ tốt hơn là tôi đừng đi đến *đó*.” Hiểu không? Và anh em không biết làm gì. Đó là điều khiến tôi bối rối.

Tôi sẽ ở chỗ Chúa dẫn dắt tôi đi, và tôi không quan tâm ai nói điều gì về điều đó. Hiểu không? Điều đó hoàn toàn đúng. Vì vậy, tôi sẽ không làm tổn thương tình cảm.

200 Và rồi tôi để ý đến một điều khác. Dân sự tôi ở trên đó trở nên một đám loạn thần kinh, la hét suốt đêm, và mọi thứ, nhiều người cứ ra vào chông chát nhà ở đó, luôn mọi lúc, người ta đến từ khắp nơi. Tôi không trách dân sự về điều đó, những người đau ốm. Nhưng chúng ta phải thu xếp điều đó hết thảy.

Và ở tại nhà thờ đây, khi tôi đến tổ chức buổi nhóm, ồ, tôi hầu như phải lên ra, đi ra khỏi nhà thờ, bởi vì nhiều người cứ giữ lại, và *điều này* và *điều kia*. Tôi rất mệt mỏi, và đôi khi đi ra khỏi buổi nhóm chữa lành, và tôi thật không tốt với họ, tôi nói...

“Này, Anh Branham, Chúa đã phán...”

“Vâng. Khi chúng ta đi qua đây, đi đến...” Điều đó không tốt. Tôi sẽ không làm điều đó. Chúng ta không phải làm điều đó.

²⁰¹ Bây giờ chúng ta thu xếp để lo liệu điều đó. Và bây giờ, chỉ nên nhớ, bất cứ ai muốn...Tôi muốn gặp mọi người. Và tôi muốn có thì giờ, và nói chuyện với dân sự. Cách này, anh em không thể. Anh em nhận một người nào đó vào trong đó, và, điều trước hết anh em biết, mất hết thì giờ với một người, và—và anh em không đi đến chỗ hiểu người khác. Và điều đó không ổn. Nhiều người đi đường xa đến, chỉ có vài lời với anh em. Và nếu Đức Chúa Trời đã—đã ban cho những người đó mà có đức tin vào tôi, để tin điều đó, họ xứng đáng được dạy dỗ một thời gian ngắn. Anh em không nên hoàn toàn ngoảnh mặt đi chỗ khác, nói, “Không, tôi không thấy ai hết.” Thế là không đúng. Bởi vì, tôi sợ làm điều đó, bởi vì...

Người nào đó đến và nói, “Này, Chúa bảo tôi, Anh Branham, anh nên làm điều *nào đó*, *nào đó*. Đây là—đây là ý Chúa lúc này.” Chúa sẽ bảo tôi ý Ngài. Hiểu không?

²⁰² Ông King, bao nhiêu người nhớ R. A. King, thường đến trước đây, ở dưới đây? Ông ấy đã nói...Tôi đang đóng một con tàu trên đó, lần nọ. Ông nói, “Này, Anh Branham, anh đóng con tàu ở đó theo chi tiết kỹ thuật của riêng anh.”

²⁰³ Nói, “Tôi đã đóng...Hay là, người nào đó đang đóng một con tàu, và một anh chàng đi đến, nói, ‘Anh nên cắt những mép thuyền cách *này*.’ Thế đấy, anh ta đã thử làm theo cách đó. Người khác nói, ‘Ồ, anh nên làm nó cách *này*, mọi thứ, những—những lá gỗ mỏng và mọi thứ. Con tàu sẽ là cách *này*, và vòm sẽ là cách *này*, và cái đầu, và đuôi tàu, và bánh—bánh lái.’”

²⁰⁴ Và anh ta nói, “Nó là thứ trông thật kinh khủng anh chưa từng thấy, khi anh ta làm xong.” Nói, “Anh ấy mang con tàu ra ở sân sau và đóng kín nó lại. Và bắt đầu cưa nó ra, cắt nó ra thành cái khác.”

²⁰⁵ Nói, “Người nào đó đến gần và nói, ‘Này, *đây* là cách con tàu anh nên dựng nó.’ Nói, ‘Cái đó, được xây dựng bằng sự chỉ dẫn của người khác, là ở sân sau. Tôi đang dựng cái này theo cách tôi nghĩ nó nên được đóng như vậy.’” Đúng thế.

²⁰⁶ Bây giờ, Đức Chúa Trời, nếu Ngài muốn tôi làm điều gì, Ngài sẽ phán bảo cho tôi biết để làm gì. Nếu anh em nghĩ rằng tôi sai trong những gì tôi đang làm, hay bất kỳ điều gì giống như thế, anh em hãy cầu nguyện cho tôi, để Đức Chúa Trời sẽ loại bỏ điều đó khỏi tôi. Hiểu không? Bởi vì tôi không thể nghe quá nhiều người.

²⁰⁷ Bây giờ, anh em ở đây có lẽ tại hội thánh, anh em chỉ bắt đầu lắng nghe một hay hai người, nhưng ở đây tôi đi vào hàng vạn người. Làm sao tôi có thể làm điều đó? Lúc đó tôi đã nói, “Trước khi tôi trả lời cho một người nào, tôi sẽ ngồi xuống và nghiên cứu kỹ điều đó cho đúng, để xem Đức Thánh Linh dẫn dắt cách nào. Rồi tôi sẽ nói cho anh ấy hay chị ấy, mặc cho nó là gì, và đó là quyết định của tôi. Tôi sẽ trung thành với điều đó. Đúng thế, hãy ở lại ngay tại đó.”

²⁰⁸ Bây giờ, những cuộc phỏng vấn đều được chuẩn bị. Bất cứ ai muốn gặp tôi, hoàn toàn ổn cả, nếu các bạn gọi BUtler 2-1519. Cứ tìm trong sổ điện thoại niêm giám và tìm William Branham, BUtler 2-1519, sẽ được sắp xếp để nói chuyện. [Số điện thoại đã được thay đổi—Bt.] Nó sẽ được ghi xuống, chỉ chính xác thời gian và địa điểm để làm. Và tôi có thể gặp mọi người, có mặt với họ, giúp họ giải quyết những vấn đề của họ và các thứ. Nhưng tôi hoàn toàn không thể đi vào và ở lại chỉ một ngày với một người, và bốn hay năm giờ với một người *này*, và ngày kế tiếp bỏ lỡ cả mọi việc. Chúng tôi không có *thật* nhiều thì giờ. Chúng tôi hỏi điều họ muốn, và mất bao nhiêu thời gian, và thực hiện điều đó ngay. Chúng tôi gặp mọi người. Chúng tôi hiểu được điều đó.

²⁰⁹ Và người trả lời điện thoại sẽ là Ông Mercier ở đây, hay Ông Goad, đang ngồi ngay tại đó. Và họ sẽ thu xếp điều đó ngay trong quyển sách của tôi, thật chính xác, cho giờ nói chuyện, và tôi sẽ gặp mỗi người.

²¹⁰ Nếu là một trường hợp đặc biệt, nếu là trong suốt thời gian có buổi nhóm cầu nguyện bây giờ, cho người đau, hãy mang người đau ốm bệnh tật vào và để họ lắng nghe một hay hai đêm, nào. Chúng ta sẽ cầu nguyện cho những trường hợp khẩn cấp.

²¹¹ Nhưng rồi, sau khoảng hai đêm, tôi muốn bắt đầu đi vào chức vụ mới của mình, và tôi muốn mang họ trở về đây trong

phòng này. Bởi vì, anh em biết khái tượng đó. Bao nhiêu người nhớ khái tượng đó? Chắc chắn, anh em nhớ. Về chiếc lều nhỏ trong phòng.

212 Bây giờ, tôi định mang Meda vào với tôi, trong đêm đầu tiên, vì lý do gọi những người nữ đến. Và sau đó nếu điều đó...Thấy nó hoạt động thế nào với cô ấy ở trong đó. Và sau đó, nếu nó làm việc không thích hợp, theo cách đó, thì tôi sẽ thay đổi và gọi hai người nữ đến cùng một lúc, mang đến hai người nữ cùng một lúc, bởi vì họ đi vào một nơi chỉ có một người đàn ông. Hiểu không? Và điều đó, dĩ nhiên, chúng ta có đầu óc trong sáng. Nhưng ma quỷ không như vậy ở ngoài đó, anh em biết đấy, thế nên, vì vậy những gì nó sẽ nghĩ về điều đó, đấy, và những gì thế gian sẽ nói.

Nhưng đó là một chức vụ mà tôi không thể để cho công chúng biết được. Không ai sẽ thổi phồng điều này. Anh em hiểu không? Không, thưa quý vị. Không. Tôi biết điều đó đúng để kết hợp lúc này. Tôi có thể chỉ trông giống như chỉ đưa tay ra và nắm giữ nó. Nó đang nằm ngay tại đó.

213 Tối hôm qua tôi đã nằm chiêm bao ngay trước khi tôi thức dậy sáng nay, Anh Neville à. Tôi—tôi có một giấc chiêm bao. Và tôi nghĩ chức vụ...Tôi không biết mình đang làm gì. Nhưng, bất kể là gì đi nữa, ồ, anh em nói về những việc đang xảy ra, tôi chưa bao giờ thấy như vậy. Tôi chỉ kêu lên và thức giấc, dâng lời ngợi khen. Tay tôi đung vào vào mặt vợ tôi, như *thế*—như *thế*, chỉ nắm đó, ngợi khen Đức Chúa Trời.

Ồ, tôi—tôi chỉ biết rằng có điều gì đó ở ngay bên ngoài đây sẵn sàng vươn ra và nắm giữ nó. Nó sẽ lớn hơn chưa từng thấy. Nó sẽ tuyệt vời. Tôi tin Đức Chúa Trời đang chuẩn bị làm điều gì đó lớn lao. Nhưng hiện giờ chúng ta bắt đầu lại gần một cách lành mạnh, thông minh, và đúng đắn trong Lời Đức Chúa Trời. Chính xác. Ồ, chúng ta yêu Ngài.

214 Bây giờ nên nhớ, nếu người bạn nào của anh chị em hay bất cứ ai muốn gặp tôi và muốn nói chuyện với tôi về điều gì đó ngăn ngừa một cách riêng tư, hãy cho họ gọi BUTler 2-1519 và sẽ một cuộc phỏng vấn được sắp xếp tại địa điểm. [Số điện thoại đã được thay đổi.—Bt.] Tôi không thể để họ ở chung quanh nhà trên đó, và chung quanh đền tạm ở đây, bởi vì anh em đi vào đây...

Tôi giảng thật trẻ. Và tôi ở lại đây, bởi vì tôi không ở với anh em rất nhiều. Và tôi chỉ giữ anh em lâu như tôi có thể, để đi vào mọi Lời. Bởi vì, hỡi anh em, đây là thì giờ duy nhất mà chúng ta sẽ phải làm điều này. Hết thấy điều này chẳng bao lâu sẽ chấm dứt. Chúng ta sẽ đi ngay xuống thung lũng, ngay dưới đây. Hãy nhìn xem những người ở lại đó từ năm ngoái, mà đã ở đây. Hiểu không? Vì thế chúng ta sẽ đi xuống thung lũng. Chúng ta phải làm điều này bây giờ. Điều này phải bắt đầu được thực hiện bây giờ. Và, vậy thì, đó là lý do tôi giữ anh chị em lại.

²¹⁵ Anh chị em nói, “Ồ, điều đó, còn lời Kinh Thánh về điều đó như thế nào?”

Vâng, Phao-lô đã rao giảng suốt đêm, một đêm nọ. Và một người trẻ tuổi đã ngã xuống từ trên tòa nhà, làm cho anh ta chết. Bao nhiêu người biết chuyện đó? Suốt đêm dài! Phao-lô đã đi qua và đặt tay mình trên thân thể người ấy, cảm thấy anh ta, tìm anh chàng đó bắt đầu đập, nói, “Không, anh ta...” [Băng trống—Bt.]



PHÉP BÁP-TÊM BẰNG ĐỨC THÁNH LINH VIE58-0928M

(The Baptism Of The Holy Spirit)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 28 tháng Chín, năm 1958, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org